

No. **27** (40a)

3 APRIL
1916

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
7½ CENT

Panorama

VERSCHIJNT 2 MAAL PER WEEK

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ - LEIDEN

ABONNEMENT

P. KWARTAAL

26 NUMMERS

f 1.50

PER WEEK

2 NUMMERS

12 CENT

Gorinchems fraaist-gelegen molen slachtoffer van den slooper.

De Oliemolen »De Eendracht» bij de Waterpoort te Gorinchem zal helaas worden afgebroken. Veel schilders zullen het verdwijnen betreuren, want talloze malen is de molen op doek gebracht en steeds weer werd hij gezocht.

BERICHT

Aan onze abonné's.

Welwillende lezeressen en lezers; voor een oogenblik verzoeken wij Uw aandacht voor het volgende.

Reeds sedert 20, zegge twintig, maanden verschijnt „Panorama” onder ongunstige omstandigheden. Wat deze voor den kostprijs van ons blad beteekenen, blijkt ten duidelijkste wanneer wij U zeggen, dat iedere zending papier hooger in prijs is dan de voorgaande, zodat wij nu voor ons papier ongeveer 500% meer moeten betalen dan vóór den oorlog;

dat het fotografisch materiaal zeer veel duurder geworden is, waardoor wij ons genoodzaakt zagen onzen correspondenten meer honorarium te betalen;

dat in verband met de stijging der drukkersmaterialen, onze drukker zijn prijzen heeft moeten verhoogen.

Voeg hierbij, dat verder elke uitgave in verband met ons tijdschrift, den invloed der „dure tijden” ondervindt, en U zult begrijpen, dat wij ons genoodzaakt zien, den abonnementsprijs van „Panorama”, dien wij bij de oprichting zoo laag mogelijk stelden, van 1 April af voorloopig te verhoogen en te brengen op f1.50 per kwartaal, dus van 5 cent op 6 cent per nummer.

Deze verhooging van slechts 20 cent per drie maanden die voor een tijdschrift als „Panorama”, dat — wij durven het zonder vrees voor overschatting verklaren — wat actualiteit, redactie en wijze van uitvoering betreft, aan de spits der Nederlandsche geïllustreerde weekbladen staat, — welk ander tijdschrift verschijnt tweemaal per week? — uiterst billijk is, doet ons verwachten dat niemand zich door dit luttele prijsverschil zal laten afschrikken.

Daar wij van onzen kant kosten noch moeite ontzien, om „Panorama” niet alleen te houden op het peil waarop het thans staat, maar ook om ons blad steeds hooger op te voeren, durven wij de stellige verwachting uitspreken, dat U dit streven steunen en U de kleine meerdere uitgave getroosten zult om te blijven ontvangen een tijdschrift, dat U op de vlugste en fraaiste wijze de wereldgebeurtenissen in beeld brengt.

De prijs per los nummer blijft gehandhaafd op 7½ cent per nummer.

DE UITGEVER EN DE REDACTIE.

Hardloopen over 100 Meter.

Speerwerpen.

Athletiek in het Leger

(Van onzen Militairen medewerker)

Sinds de mobilisatie is de atletiek-beoefening in het leger zeer vooruitgegaan. Maar het gehalte der verrichtingen, die gepresteerd worden, kan nog heel wat verbeteren, wil men van een hoog peil kunnen spreken. Wel een bewijs hoe droevig het voor dien tijd met de sport in het leger gesteld was. Trouwens, met het sportniveau van het Hollandsche volk in zijn geheel. Recruten, die pas onder de wapens komen, zijn verre van lenig. Een enkele mag eens een gunstige uitzondering maken, het gros is reeds in de meeste spieren verstijfd. Gelukkig is een doeltreffende gymnastiek (vooral de Zweedsche) in staat die korte, dikke spieren langer en dunner te maken, zoodat tenslotte de manschappen toch nog de noodige lenigheid verkrijgen. Er zijn evenwel individuen bij, die een instructeur tot radeloosheid brengen. Ze zijn onbeschrijflijk stijf en houterig. Hoe is het mogelijk, dat in zulk een korte spanne tijds van huis uit lenige spierbundels zoo hinderlijk verstijven.

Men staat als voor een raadsel. Natuurlijk is het vooral de schuld der plattelandsch scholen, waar weinig of niet aan gymnastiek wordt gedaan. Komen zulke scholieren hierna in het leven, d.w.z. leeren zij ploegen, eggen, zaaien en oogsten, dan gaat het verstijvingsproces onverdroten zijn gang en kan het leger later maar weer trachten te herstellen, wat school en huis ten eenenmale bedierven.

Op dit oogenblik bevind ik mij in een niet te klein dorp van Brabant. Er is sinds eenigen tijd een nieuwe school, maar een gymnastiekschool ontbreekt. Zulke feiten zijn teekenend en het zou werkelijk geen overdrijving wezen als de Regeering flinke, ruime turnlokalen op alle scholen verplichtend stelde.

Ook de personen die zware vrachten moeten dragen, zijn als regel in verscheidene spierbundels verstijfd. Dat dit evenwel niet noodzakelijk behoeft te wezen, leeren b.v. de inlanders in onze koloniën, die de zwaarste lasten met een lenig lichaam verplaatsen.

Zoo wordt dan het leger als 't ware een herstellings-oord van verstijfde en houterige individuen, die met een leniger lichaam in de maatschappij terugkeeren, waar het na eenigen tijd opnieuw verstijft, omdat er bij een Hollander nog niet als bij den Engelschman de drang inzigt zijn lichaam, dus zichzelf, jong te houden. Ziet men dan ook hier in Nederland een lichting voor herhalings-oefeningen onder de wapens komen, dan zijn personen van nauwelijks 25 jaar reeds dusdanig verouderd en verstijfd, dat men zijn handen in elkaar slaat. In verband daarmee mag gerust geconstateerd worden, dat de atletiek-, gymnastiek- en sportbeoefening bij ons Hollandsche volk nog zeer veel te wenschen overlaat, hoeveel er ook tegen

het bruine monster wordt getrapt. Gelukkig gaan we vooruit, dit zij met vreugde vermeld.

Maar om nu weer tot onze atletiek terug te keeren, waaraan is het te wijten, dat de atletiek, die te voren zoo stiefmoederlijk in het leger werd bedeed, tijdens de mobilisatie zoo'n vlucht nam? Een voorname reden zal wel geweest zijn, dat er bij de onbereiden wapens alles aan gelegen was om zooveel mogelijk afwisseling te brengen in de aan de manschappen voorgezette dagelijksche dienstspijs.

Uit den aard der zaak is het leven van den gewonen infanterist tamelijk eentonig. Zijn voornaamste werkzaamheid is het marcheren met volledige bepakkings. In oorlogstijd wordt alles geheel anders, maar in tijd van vrede zal 't hoogst moeilijk zijn den gewonen man te boeien. Bovendien is zijn tactische horizon in den regel niet wijd genoeg, om oefeningen in hun verband te kunnen doorschouwen. Vergelijken wij daarmede de bezigheid van den huzaar of veld-artillerist, dan hebben deze toch in de eerste plaats hun paard of

hun span. Dit te rijden, te verzorgen, hun tuig proper te houden, vult een groot gedeelte van den dag. Ieder moet direct het groote verschil tusschen deze beide categorieën voelen.

Geen wonder dan ook, dat zelfs de militaire chefs, die vroeger tegen alles, wat naar sport zweemde, gekant waren, omdat volgens hen deze tijd nuttiger voor speciaal militaire vakken besteed kon worden, tot andere gedachten kwamen. En nadat door de hoogste chefs atletiek-beoefening twee- à driemaal per week was voorgeschreven, kon het niet anders, of deze tak van sport moest een bloeitijdperk tegemoet gaan. Of dit altijd zoo zal blijven? Of ook dit lied niet weer als een nachtklaars zal uitgaan? De tijd zal het leeren. In elk geval wordt ons volk in steeds breeder lagen voor sportbeoefening wakker geschud, zoodat we de zoete hoop hebben, dat mettertijd Nederland andere rijken in dit opzicht zal evenaren.

De grootste moeilijkheid voor een behoorlijke atletiek-beoefening school in de weinige daarvoor geschikte instructeurs. Het was dus in de eerste plaats zaak deze te vormen. Nu gaat de opleiding tot een alleszins bruikbaar voorganger maar niet in een oogwenk, en toch vonden de militaire autoriteiten blijkbaar haast geboden, zeker om den goeden geest in den troep te houden.

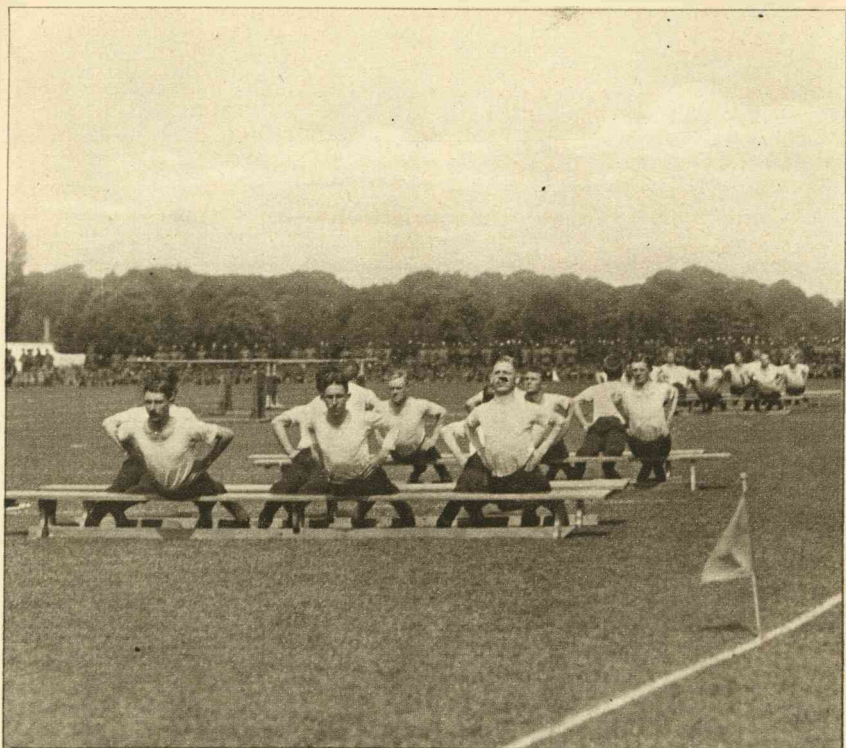

Hardloopen tijdens een militaire sportdemonstratie op Houtrust ('s-Gravenhage).

SPANNEND. - OORSPRONKELIJK. - BOEIEND.
 „HET GOUDSPOOK”

AAN ONZE ABONNÉ'S! Door aankoop van het auteursrecht zijn wij eigenaar geworden van een oorspronkelijken, hoogstspannenden en boeienden roman van den bekenden novellist G. Dieterle, getiteld: **HET GOUDSPOOK**. Met de verschijning van dit verhaal, dat de avontuurlijke geschiedenis behelst van een Indiër, die erin geslaagd is goud te maken, zal een aanvang worden gemaakt in het begin van het nieuwe kwartaal. — Op boeiende,

onderhoudende wijze worden de rampzalige gevolgen van deze ontdekking, die de gansche wereld op haar grondvesten doet wankelen, door den schrijver, die zich een meester toont op het terrein der fantasie, verhaald. Even frisch en origineel als de gedachte, is ook de wijze, waarop de auteur zijn gegeven heeft bewerkt. Vol onverwachte wendingen en ontknooping, zal „HET GOUDSPOOK” onzen abonné's maanden lang boeiende en interessante lectuur bieden.

Zweedsche Gymnastiek.

In den Haag zijn toen zesdaagsche cursussen gehouden onder leiding van den bekenden athleet Luitenant Könings. Daarvoor geschikte officieren werden uitgekozen om hier eenige vruchtbare lessen in het leiden van sport en athletiek te ontvangen. Natuurlijk ging alles vliegensvlug en dus oppervlakkig, maar een idee kregen bedoelde voorgangers toch van den stijl, waarin verschillende oefeningen uitgevoerd moesten worden. Bij den troep teruggekeerd, werden deze denkbeelden ijverig gepropageerd met het gevolg, dat reeds vrij aardige resultaten geboekt kunnen worden.

Nu kan men bij die athletiek- en sportbeoefening twee wegen inslaan. Ten eerste kan de instructeur er zich op

toeleggen den geheelen troep op een hooger plan te brengen. Bij anderen evenwel zal het streven er op gericht zijn de beste elementen verder te brengen, omdat zij van de anderen toch geen heil verwachten. Het behoeft geen betoog, dat ons land en ons leger meer gebaat zijn met de eerste, dan met de laatste soort instructeurs. Eerstgenoemden toch brengen het volk in al zijn lagen verder, terwijl de anderen slechts op effect werken.

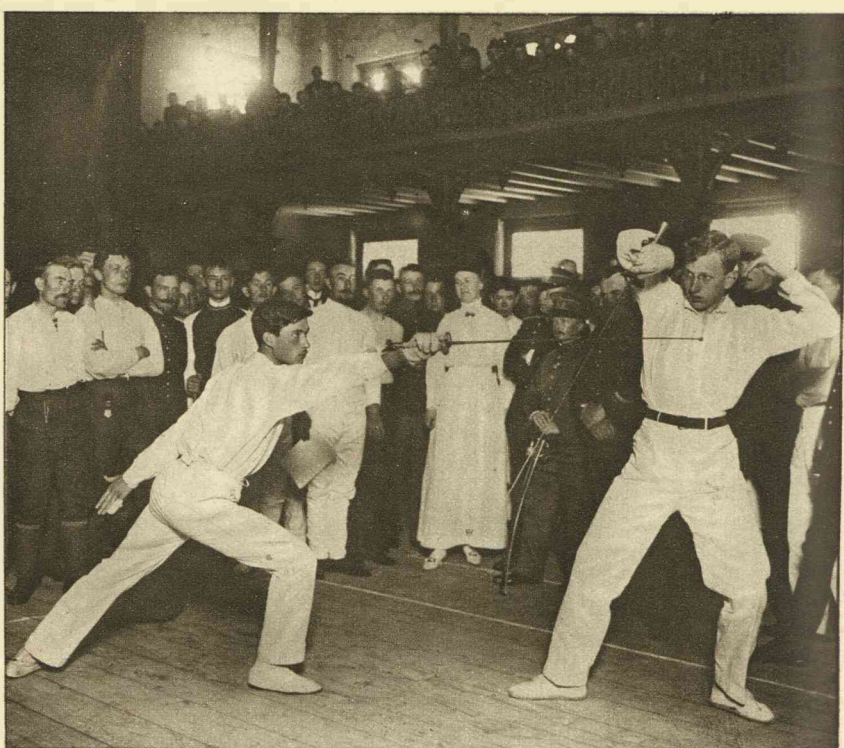
Dit nu is ook het groote bezwaar van wedstrijden, dat slechts gewerkt wordt aan de besten, terwijl

de minder goeden kunnen toekijken. Daarmee is een algemeene athletiekbeoefening in ons land niet gebaat.

De in September gehouden militaire sportfeesten in het Amsterdamsche Stadion kwamen dan ook veel te vroeg. Nauwelijks werd de sport in het leger ernstig beoefend, of er werden reeds wedstrijden uitgeschreven. De athletiek had eerst veel grondiger beoefend moeten zijn voor en aler tot concoursen overgegaan had moeten worden.

Een wedstrijd van gansche onderdeelen heeft zin; niet een concours tusschen enkele bevoorrechten.

Laten wij hopen, dat de wedstrijden voorloopig van de baan zijn. Eerst wanneer werkelijk de athletiek zulke

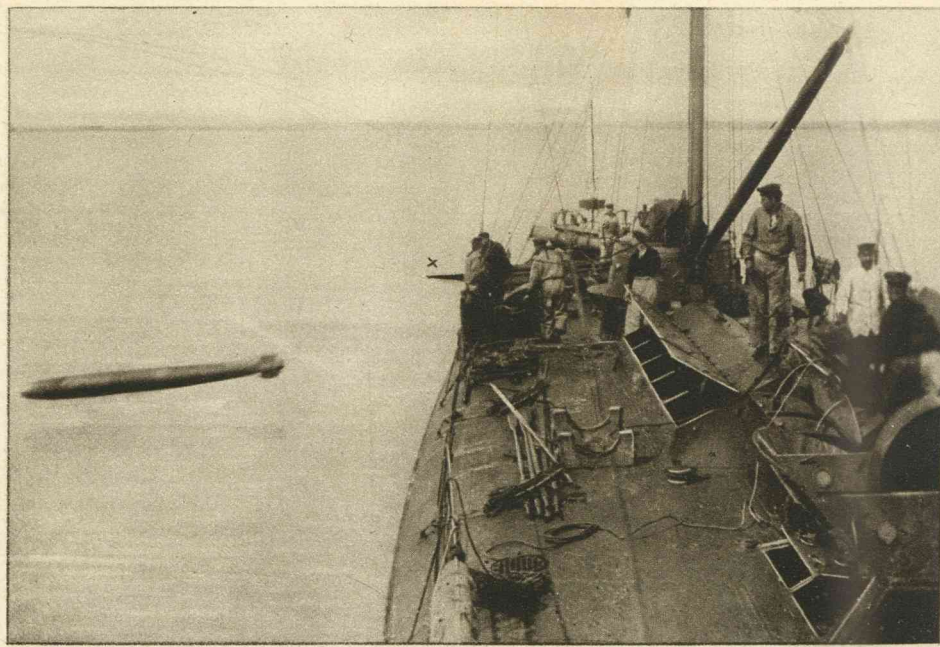
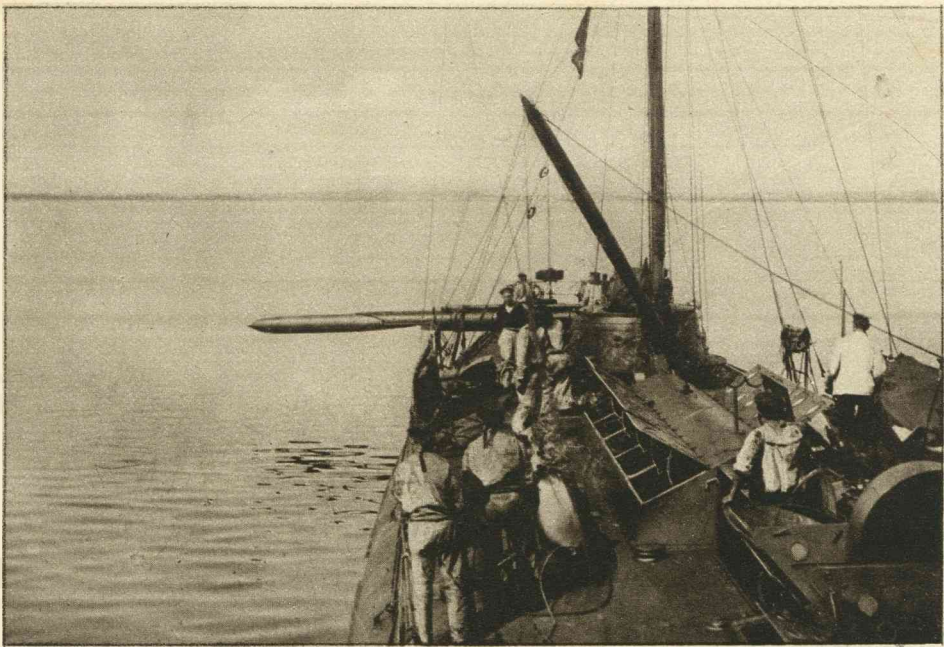
Een partij floret-schermen.

vorderingen heeft gemaakt, dat een geheele compagnie een behoorlijk figuur maakt in diverse oefeningen, dan is het oogenblik aangebroken om het den volke te laten zien. Tot dit tijdstip blijve men liever thuis en oefene zich terdege in alles, waarin geoefend moet worden.

Over de groote waarde van goed-geleide sport voor het leger behoeven wij natuurlijk niet uit te weiden.

Onvoorwaardelijk moet ze als een uitstekende oefenschool in samenwerking, durf, doortastendheid en training geprezen worden. Ook in dit opzicht kan een klein volk groot zijn. Dit bewezen de Zweden op de jongste Olympische spelen, waar ze een schitterend figuur maakten.

HOE EEN SCHIP GETORPEDEERD WORDT.

Op deze pagina brengen wij een drietal foto's in beeld, die duidelijk demonstreeren, hoe een torpedo wordt afgeschoten. De naam torpedo betekent in 't Nederlandsch „sidderrog”. De z.g. visch-torpedo is een uitvinding van den Oostenrijkschen zeeofficier Lupis en heeft bijna den vorm van een visch of van een aan beide einden spitse sigaar. Het voorste gedeelte, de kop, bevat het ontploffingstoestel, de uit schietkatoen bestaande springlading; dan volgt het duiktoestel, dat door middel van een horizontaal roer aan den staart den diepgang bepaalt, de met

samengeperste lucht gevulde ketel, waardoor de machine bewogen wordt en die twee schroeven aan den staart ronddraait, waardoor de torpedo een snelheid van 30 zeemijlen kan bereiken. De afbeelding links geeft een torpedo weer, die de lanceerbuis verlaat. Rechts: de torpedo heeft de lanceerbuis (X) verlaten en duikt in het water. Door middel van luchtdruk of kwikgassen wordt de torpedo uit de lanceerbuis geschoten, die op schepen vaststaand zijn gebouwd, op torpedobooten echter draaibaar om een spil op het bovendek (torpedokanonnen) zijn aangebracht.

In het hart van de Rots

DOOR PRISCIAAN

„Heb je gehoord dat Moulton privé-secretaris is geworden van den commandant?” Met deze woorden begroette mij Ferrer, nadat ik van verlof was teruggekeerd. Hij was juist bezig mij de verschillende nieuwtjes te vertellen, die gedurende mijn afwezigheid hadden plaats

gevonden. — „Ja!” antwoordde ik. „Moulton heeft het mij reeds geschreven en ik heb hem schriftelijk ermee geluk gewenscht. Een reuzenbof!”

„Een reuzenstrop, geloof ik!” ging Ferrer voort.

Ik zette mijn glas dat ik aan de lippen wilde brengen neer en keek verbaasd op.

„Wat bedoel je?”

„Wat ik zeg!” klonk het droog. „Hij is de laatste week wel tien jaar ouder geworden. Hij zit je soms aan te staren als een gek, en hoort niet eens wat je zegt. Hij schrikt op alseen haas, wanneer je een boek laat vallen en als een van de oorlogsschepen in de haven saluëert, heeft hij als een juffershondje. Er is geen twijfel aan, dat er bij hem iets niet in orde is!”

„Is hij soms ziek?” vroeg ik.

„Geestelijk, ja, maar niet lichamelijk. Zijn zenuwgestel is in de war!”

„Wat in 's hemelsnaam kan daarvan de oorzaak zijn?”

„Dat weet ik niet,” ging Ferrer voort. „Maar als je hem ziet, zul je zelf erkennen dat ik niets te veel gezegd heb.

Nou ik moet weg, want ik heb dienst. Adio!”

Ik stak een nieuwe pijp op en dacht nog eens na over hetgeen ik zoo juist vernomen had. Moulton en ik waren intieme vrienden en daarom verontrustte het nieuws mij meer dan ik liet blijken. Wat kon het zijn? Geldzorgen? Dat mocht niet. Een duizend gulden zouden hem zijn slaap niet meer ontrooven, daarvoor zou ik zorgen, al was het desnoods het tiendubbele. Op dit oogenblik klonk een stap buiten zijn kamer, een tik op de deur, een omdraaien van den kruk en de man in kwestie stond voor mij.

„Kom binnen!” riep ik verheugd uit. „Ik zat juist aan je te denken.” Ik schoof een stoel bij, duwde hem er in, schonk een glas wijn in en ging voort: „En wat voeren ze in de wereld uit?”

Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden, greep zijn glas, stootte er de helft uit en keek op eens met een verschrik-

ten blik naar de pendule op den schoorsteenmantel, die een paar minuten voor middernacht stond.

„Wat is er aan de hand?” vroeg ik scherp.

Hij aarzelde.

„Ik moet je spreken, dringend!” bracht hij er eindelijk uit, doch juist op dit moment klonk er een geluid als een kanonschot. Mijn vriend sprong op, doodelijk verschrikt en staarde naar het raam. Ik liep er heen en stiet de blinden open.

„De Spanjaarden hebben zeker een paar smokkelaars te pakken,” merkte ik op. Het was alsof een der batterijen van Algéciras gevuld had.

„Neen!” riep Moulton uit. „'t is geen kanonvuur! 't Is daar . . . in de stad! Daar beneden bij de victualieloods

uit, de trappen af en ik volgde hem zoo gauw ik kon, doch vond hem niet op de kazerneplaats. Mijn mannen stonden reeds aangekomen en begaven zich op mijn commando onmiddellijk op weg, den berg af naar den brand beneden.

Wij behoefden slechts het terrein af te zetten, opdat de brandweer-brigade niet door de nieuwsgierigen in haar werkzaamheden belemmerd werd. Ik had nog zelden zoo'n hevigen brand gezien, de eene loods na de andere vatte vuur alsof ze van asphalt gemaakt waren. We moesten de menigte steeds verder terugjagen en menige warmbloedige Spanjaard trok zijn mes, die hem door een mijner mannen uit de hand geslagen werd, voordat hij er kwaad mee doen kon.

„'t Is of de muren met pek besmeerd zijn,” zei ik tot mijn collega van de fuseliers.

Doch voordat hij antwoorden kon, stortte de havenloods boven ons ineen en deed groote brandende balken naar beneden vallen. Ik deinsde achteruit, struikelde en viel tusschen mijn mannen in eenige daarachter staande burgers in. In mijn val greep ik om mij heen naar een steunpunt, trachtte mij vast te klemmen aan den mantel van 'n Moorschen leerkooper, greep inplaats van zijn mantel zijn baard vasten — hield dezen in mijn hand.

De kerel droeg een valschen baard en juist merkte ik op dat hij aan de nu ontbloote kin een litteken had, toen ik mijn vriend Moulton op 't onverwachts op ons zag toesnellen en zich op den Moor werpen. Deze echter, zijn langen mantel in de handen van mijn vriend achterlatende, vluchtte tusschen de menigte en voordat Moulton de gelegenheid had hem te volgen, werd hij door een neervallend brok steen aan het hoofd gekwetst, zoodat hij bewusteloos aarde

viel. Het geheele voorval had slechts enkele seconden geduurd.

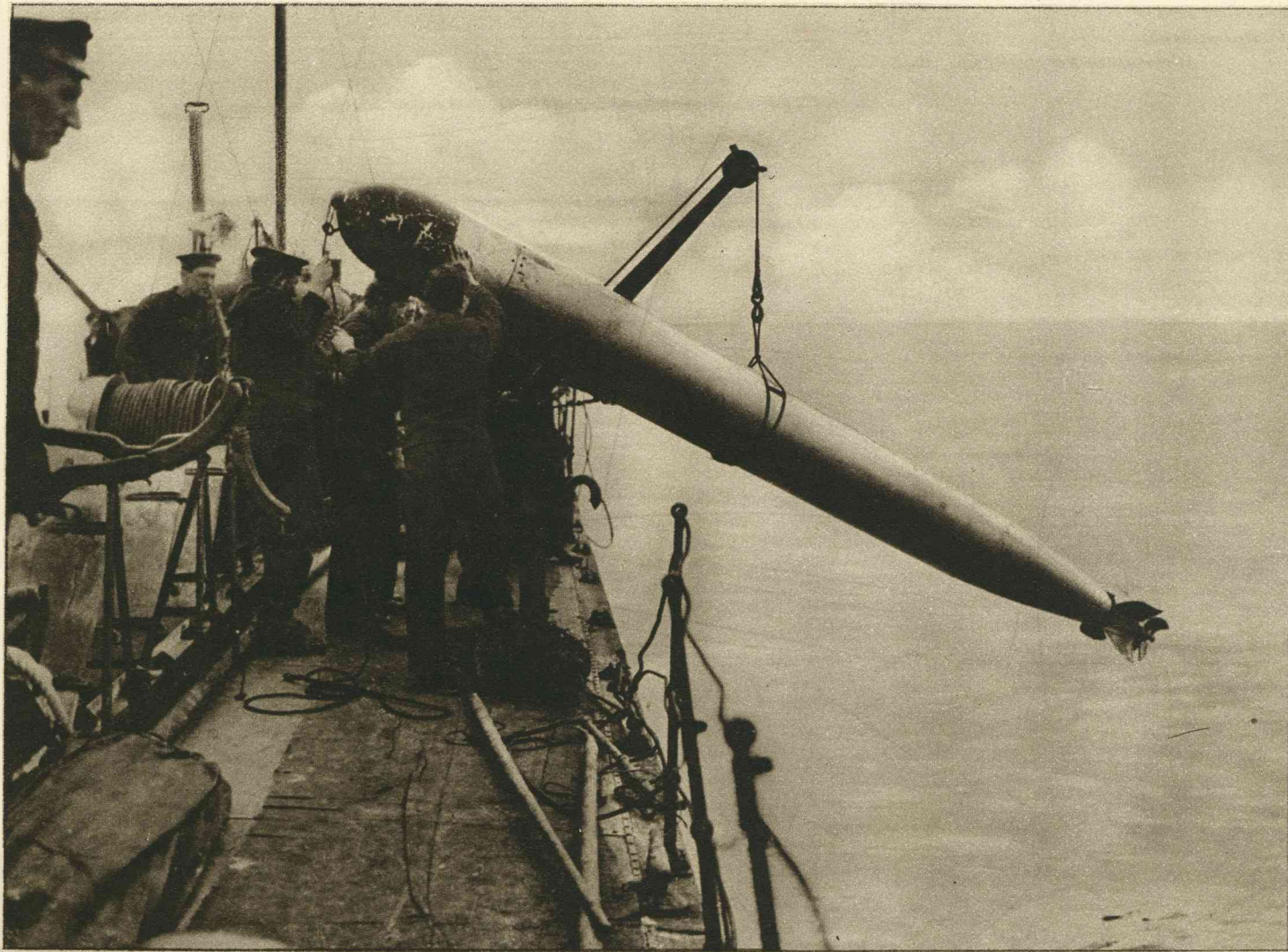
Eerst twee uur later waren we den brand meester en om vier uur in den morgen liet ik mijn mannen inrukken. Den volgenden dag waren de beide brandpikets vrij van parade en ik was juist bezig mijn been, waaraan ik een kleine wonde gekregen had, met brandzalf in te smeren, toen Moulton bij mij binnentrad, een groote pleister op zijn voorhoofd. Hij greep mij ongeduldig bij den arm en riep:

„Kom! Ga dadelijk met mij mee!”

„Kalm!” zei ik min of meer geïrriteerd. „Pas op voor mijn been! Waar moet ik naar toe? Je had beter gedaan je verbonden hoofd onder de pomp te houden!”

„Klets niet,” viel hij heftig uit, „en ga dadelijk met mij mee. 't Is een kwestie van leven en dood voor ons allen.”

Ik keek hem aan, min of meer onder den indruk van zijn

HOE EEN SCHIP GETORPEDEERD WORDT.

Een niet ontplofte torpedo wordt wederom aan boord gehaald.

„... 't is . . .” Op dit oogenblik klonk door den stillen nacht een hoornsignaal: het „alarm.”

„Oef!” zuchtte ik. „Er is zeker ergens brand. Nou, als er uitgerukt moet worden is het tien tegen één, dat het mijn compagnie is. Je moet maar geluk hebben.”

Nauwelijks waren deze woorden uit mijn mond of het hoornsignaal herhaalde zich op mijn binnenplaats.

„Nou, wat zeg ik je?” riep ik uit, terwijl ik mijn sabel aanbond. Een blik op Moulton's gelaat deed mij eensklaps stilstaan; ik herkende hem nauwelijks, zoozeer waren zijn wezentrekken veranderd. Hij had den rug van zijn stoel gegrepen en een ontzettende angst sprak uit zijn geheele wezen.

„Mijn hemel, man,” riep ik geprikkeld uit, „waar schrik je zoo van? Hebben we hier nog nooit brand gehad? Wacht, ik zie 't! Het is bij den nieuwen havendam!”

Met een schreeuw als een vervolgd dier vloog hij de kamer

woorden. Zijn oogen waren met bloed doorloopen. Hoofdschuddend zette ik mijn muts op.

„Klaar,” zei ik rustig.

Ik volgde hem naar beneden, stak het kazerneplein over, doch in plaats van den weg naar de stad in te gaan, ging hij mij voor naar de Europa-pas.

„Wat nu?” vroeg ik verrast.

„Wacht!” was het eenige woord dat ik uit hem kreeg. Eindelijk bereikten wij de oostelijke klippen beneden de apenkloof; hier ging Moulton op de borstwering zitten, haalde een opgevouwen papier uit zijn borstzak, legde het op mijn knie en zei kort:

„Lees dat!”

Het was geschreven in het Spaansch en geadresseerd aan Zijn Excellentie den Gouverneur van Gibraltar.

„Vindt de Gouverneur goed dat ik het lees?” vroeg ik. Hij knikte ongeduldig.

„Ja, ja!” mompelde hij. „Lees! Lees!”

„Allerberoemdste Señor,” begon het epistel, „ik heb maatregelen getroffen, die mij in staat stellen de rots van Gibralt-

Madrid”. Moge uw Excellentie nog duizend jaar leven. X.”

Ik keek van den brief naar mijn vriend en van dezen naar den brief.

„Als in 't vaderland een kerel gek wordt, schrijft hij gewoon-

lijk aan den koning. Hier is de gouverneur de officiële ontvanger van dergelijke zwendel.”

Hij knikte mismoedig.

„Natuurlijk,” antwoordde hij.

„Dat zei ik ook; dat zei de gouverneur; dat zou iedereen zeggen. Doch toen ik het weinige poeder uit ongelooovige nieuwsgierigheid op 'het kazerneplein op een hardsteen dorpel legde, zag ik den steen, op mijn woord van eer, in gesmolten lava veranderen.”

Hij deed een an-

deren brief open. „Lees dezen voor je antwoordt!” zei hij en ik las:

„Als uw beroemde Excellentie, door drukke werkzaamheden wellicht haar nederigen dienaar vergeten heeft, dan neem ik hierbij de vrijheid U eraan te herinneren, dat ik nog steeds op antwoord wacht. Mocht Uw Excellentie soms licht nodig hebben om dit slecht geschreven klad te lezen, dan zal ik hedennacht voor een flinke illuminatie zorgen. Ik kus Uw Excellentie's handen en voeten. — X.”

DE ITALIAANSCH AFGEVAARDIGDE OP DE CONFERENTIE DER GEALLIEERDEN TE PARIJS.

Generaal Cadorna, de gevolmachtigde der Italiaansche regeering op de Oorlogskonferentie der Geallieerden te Parijs, aan wiens tegenwoordigheid zeer veel gewicht gehecht werd, verlaat met de officieren van zijn staf het ministerie van Buitenlandsche Zaken, waar hij een bezoek gebracht heeft.

„Wij ontvingen dezen brief twee uur voordat de loodsen afbrandden!” lichtte Moulton nader toe. Voor een oogenblik zat ik sprakeloos; krabde op mijn hoofd en keek mijn vriend schaapachtig aan. Dat was te veel voor zijn door tien dagen angst geprikkeld humeur. Hij greep mij bij den schouder en schudde mij door elkaar.

„Kun je nu niets zeggen? Wat moeten we doen om deze plaats te redden? De gouverneur gelooft in jou, sinds de geschiedenis met dien Duitschen spion. Hij zendt mij naar jou! Kun je nu niets anders doen, dan op je hoofd krabben? Er moet gehandeld worden, man! Moet de sterkste vesting van het Koninkrijk een aschhoop worden?”

„Dat gebeurt niet,” protesteerde ik zwak.

„Het is bluf en een samenloop van omstandig-

heden. Hij weet te goed dat alle gangen nauwkeurig bewaakt worden.” Moulton stond ongeduldig op.

„Denk jij, dat een man die zulk een plan uitdenkt, kan bestreden worden met een handvol militairen, wier voor-

DE ITALIAANSCH AFGEVAARDIGDE OP DE CONFERENTIE DER GEALLIEERDEN TE PARIJS.

De aankomst van generaal Cadorna te Parijs. De automobielen, waarin de generaal en zijn staf gezeten is, verlaten het station, terwijl de Parijzenaars hun een spontane ovatie brengen.

tar te veranderen in een vulkaan. Voor de som van £ 1.000.000 ben ik bereid van dit voornemen af te zien. Ik zend U hierbij ingesloten als proef een pakje poeder. Leg dit op den drempel van uw woning, steek het aan en wacht het resultaat af. Als ik u voorts mededeel dat van dit poeder ruim duizend kilogrammen zich bevinden binnenin de rots, waarop uw vesting gebouwd is, dan zult U inzien, dat mijn aanbod wel eenige overweging verdient. Schrijf als antwoord de hierbij gevoegde cijfers in de „Gazeta de

PRINS HENDRIK VAN ENGELAND TIJDENS EEN WEDSTRIJD.

Prins Hendrik (X), de derde zoon van den Koning van Engeland, gefotografeerd tijdens een wedloop met hindernissen, uitgeschreven door het Eton-College. De prins kwam als twaalfde aan van de 110 deelnemers.

naamste bezigheden bestaan in het opbergen van dronken kameraden? Denk je dat werkelijk?”

„Wel?” vroeg ik sullerig.

„Heb je den eersten brief gelezen? Heb je opgemerkt dat er stond „binnenin de rots?” Hij wees naar de reusachtige klip boven ons hoofd. „Wie kan een menschenlijken mol, stil en onopgemerkt werkende achter dit gordijn van steen, verhinderen elke hoeveelheid springstof daarbinnen op te stapelen? Een ton! Hij kan er vijftig ton bergen als hij wil!”

KARDINAAL PETRELLI TE TOKIO.

Ter gelegenheid van de kroning van den Keizer van Japan heeft Z. H. de Paus, Kardinaal Petrelli als buitengewoon afgevaardigde naar Tokio gezonden, om den Keizer Zijn gelukwensen aan te bieden. Onze foto (links) geeft weer hoe Japansche Katholieke meisjes langs den weg waren opgesteld ter begroeting van den Kardinaal. Rechts: Kardinaal Petrelli, die door den Keizer begiftigd werd met de Orde van Verdienste Eerste Klasse en het Grootkruis van de Rijzende Zon.

PANORAMA

„Alle hollen en gangen worden bewaakt," merkte ik op.

„Zoo!" was het lakonieke antwoord.

Moulton zette zijn vingers aan zijn lippen en liet een schel gefluit hooren. Het struikgewas voor de grot beneden ons, bewoog en een half dozijn apen sprongen te voorschijn, voorafgegaan door een ouden aap, den vader der kolonie, en door de soldaten „Eliza" genoemd. Zij staken hun lange armen omhoog, in de hoop, als gewoonlijk, klontjes suiker of noten te krijgen: doch toen zij zagen dat hun pogingen vruchteloos waren, verwijderden zij zich.

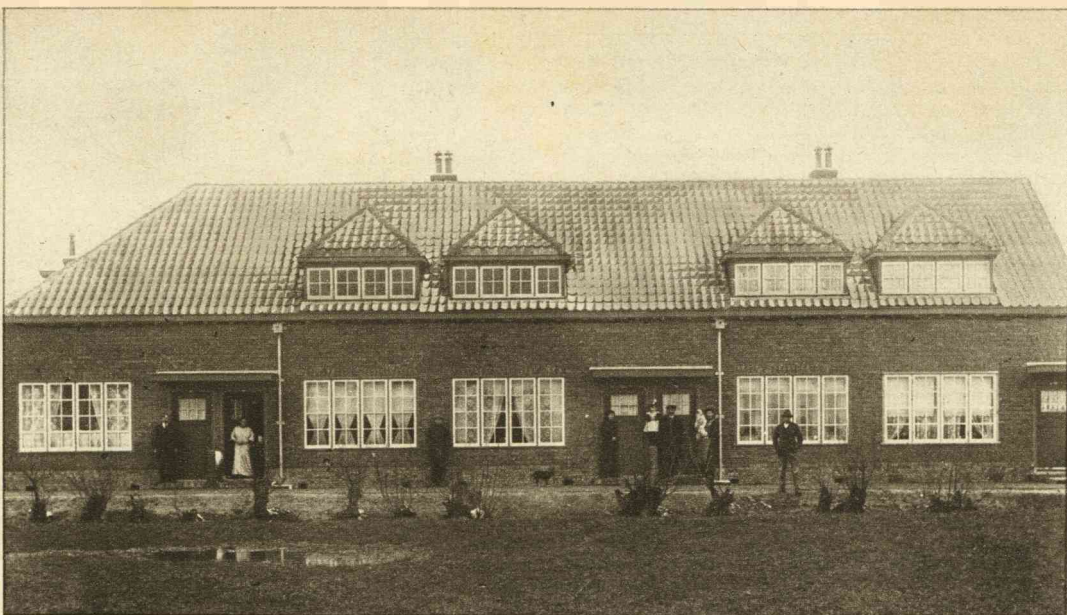
„Vandaag zijn zij hier," zei Moulton. „Heb je al eens opgemerkt hoe vaak ze hier niet zijn? Je kunt soms dagen, weken achtereen hier komen en fluiten, zonder dat zich één aap laat zien. Waar zijn ze dan heengegaan?"

Ik haalde de schouders op.

„Daar!" riep hij uit, terwijl hij over de zilveren watervlakte van de Straat wees naar de Almina-piek. „Daar gaan ze heen: daar komen ze vandaan en zij hebben dien schurk den weg gewezen!"

Ik keek mijn vriend aandachtig aan, om te zien of hij in ernst sprak. Toen schoot ik in een lach.

„Mijn hemel, jongenlief!" riep ik uit. „Kom jij nou nog met dat bakersprookje aan van den onderzeeschen doorgang naar Ceuta? Ik dacht

VOOR DE BELGEN IN ONS LAND.

Door het Comité tot ondersteuning van Vluchtelingen te Leiderdorp, is een pas gereed gekomen blok woningen van de Bouwvereniging aldaar gehuurd en gemeubeld beschikbaar gesteld voor Belgische gezinnen. Zeven zulke woningen zijn door het comité ingericht, waardoor elk gezin zijn eigen tehuis heeft en het gezinsleven voor deze menschen zich volkomen heeft hersteld.

Door 'n misverstand meende men, toen de terugreis aanvaard werd, dat ik reeds aan boord was, terwijl ik in een bazaar inkoop deed. Ze bemerkten hun vergissing eerst twee uur later, doch onderwijl had ik een paard genomen om naar Tanger te rijden en vandaar de morgenboot te

kijkende, zag ik den troep verdwijnen achter een rotsblok een heel eind beneden mij. Maar ik zag meer dan dat. Een Moor daalde de helling af in dezelfde richting die de apen genomen hadden. Ik zag duidelijk zijn gelaat. Ik liep hem achterna, doch aan het rotsblok gekomen zag ik niemand meer, geen mensch en geen apen. Geen geluid zelfs hoorde ik meer. Ze waren plotseling verdwenen."

„Wel," zei ik onverstoorbaar. „Wat zou dat?"

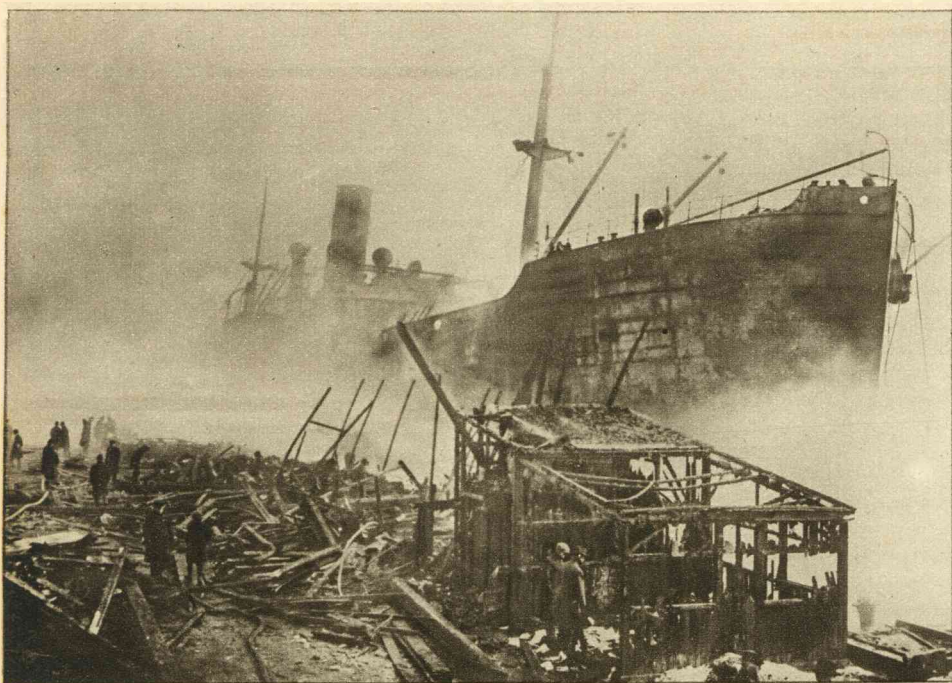
„Wat dat zou?" riep hij uit. „De vlakke achter die rotsen is daar zo glad als de palm van mijn hand. Er is geen spleet of hol te zien. Ik doorzocht den omtrek wel een honderd meter in het vierkant, doch tevergeefs. Er moest ergens een ingang wezen, doch ik kon dezen niet vinden. Hij moet echter gevonden worden," eindigde hij grimmig.

Ik keek hem nadenkend aan, terwijl ik met mijn vingers op de borstwering troomelde.

„Ik ga nu je woedenden aanval op den vermomden kerel begrijpen," zei ik.

„Je dacht dat het de man was, dien je aan de overzijde van de Straat gezien hebt."

„Dacht!" herhaalde hij beleedigd. „Ik herkende hem van het oogenblik af, dat je zijn baard lostrok. De heele geheimzinnige geschiedenis werd mij toen duidelijk. Ik had bij de ontvangst van de brieven geen minuut aan dien vent gedacht.

DOOR EEN ONTPLOFFING VERNIELD.

Een ammunitieschip in de haven van Brooklyn (Amerika) dat door een ontploffing vernield is. Hoe geweldig de uitwerking was, kan men begrijpen, als men weet, dat 900 voet van den steiger werd verwoest en drie schepen beschadigd werden. Het afgebeelde schip, de „Bolton Castle", had voor 500.000 Pond waarde aan boord.

Moulton viel mij in de rede.

„Je zag zoeven Eliza, nietwaar? Is 't mogelijk dat ik me in hem kan vergissen? Zou er in heel Afrika een aap zijn zoo vervloekt leelijk als hij?"

„Niet heel waarschijnlijk!" merkte ik lachende op. „Eliza is werkelijk de leelijkste aap, dien ik ooit gezien heb en gemakkelijk te herkennen!"

Moulton sloeg met de vlakke hand met kracht op de borstwering.

„Ik zag hem aan den overkant der Straat," vervolgde hij. „Ik zag hem zoo duidelijk als ik jou thans zie!"

„Dan kan hij beter zwemmen dan ik dacht," merkte ik koeltjes op.

„Zwemmen!" herhaalde Moulton. „Ik zeg je, hij wandelde daar. Hij en zijn geheele bende. Dat doen ze voortdurend. 't Is gewoon een wonder dat het niet vroeger is opgemerkt. Wil je eens luisteren, dan zal ik je vertellen wat ik gezien heb?"

„Brand maar los, maar denk er om, dat ik niet alles voetstoots aanneem."

„Ongeveer een week geleden ben ik à la suite van den commandant in het jacht van Lord Briton naar Ceuta gevaren.

HOE GRAMMOPHOONPLATEN VERVAARDIGD WORDEN.

De Italiaansche zanger en zangeres Lucien Moratore en Lina Cavalieri, die met volledige orkestbegeleiding hun stemmen voor een Amerikaansche firma laten opnemen.

Nu wist ik dat hij de schurk was. Ik herkende hem aan het litteken aan zijn kin. En ik had hem te pakken," kreunde hij, „toen die vervloekte steen mij van mijn zinnen beroofde."

„Dus jouw overtuiging is dat die kerel een dozijn mijlen beneden de zee rondzwervt, om dynamiet of wat is het, in het

hartje van de rotsen hier op te stapelen. Dat geloof je in volnemen?"

„Ik weet het," antwoordde hij moedeloos.

„Er is geen andere oplossing mogelijk. Hij heeft deze plaats in de holte van zijn hand. Wij moeten den ingang aan Kaap Leona vinden of Gibraltar is ten doode gedoemd, verdelgd, weggevaagd als Pompeji."

Ik wist niet wat ik antwoorden zou, doch plotseling kreeg ik een lumineus idee.

„Zie eens," zei ik, „als er op Ceuta een opening van een geheime gang is, waardoor het Eliza mogelijk was onder de Zeestraat door naar de vesting te komen, dan moet er hier eveneens een opening zijn! We behoeven dus niet op Ceuta te gaan zoeken."

„Maar hoe wil je die opening vinden?" riep Moulton uit. „Dat kan dagen, weken duren en elke minuut neemt het gevaar toe."

„Wees nu kalm!" ver-

„JOSEPH IN DOTHAN".

Tooneel uit het tweede bedrijf van Vondel's treurspel „Joseph in Dothan", opgevoerd op Woensdag 15 Maart in het „Paleis voor Volksvlijt" te Amsterdam door de letterkundige Gymnasiasten-Vereeniging „Disciplina Vitae Scipio", onder regie van A. van der Horst.

maande ik. „Ik ken vrijwel de gewoonten van onze vrienden de apen en ik garandeer je dat als hier een geheime gang in de rots is, ik 't morgenochtend weten zal.”

„Hoe?” vroeg Moulton.

„Dat is mijn zaak! Kom morgenmiddag hier met een lang sterk touw, een flesch whiskey en water, voedsel voor eenige dagen, een paar revolveren eenige kaarsen. Ik ga onderwijl met eenige dagen verlof naar Ronda!” — „Ronda? Wat moet je daar uitvoeren?”

„Niets! 't Is alleen maar een plaats als elk ander, om mijn afwezigheid te rechtvaardigen.” En hiermee liet ik hem verbluft staan en wandelde naar de stad.

Te middernacht was ik terug bij het boschje beneden het apenhol, rookende en peinzende. Ik hoorde Eliza en zijn vrienden snurken achter de struiken. Ze zouden vreemd uit hun slaap ontwaken!

Bij de eerste ochtendschemering werden de struiken opzich geschoven en zag ik Eliza geeuwende en de lange armen uittrekkende tevoorschijn komen. Een paar andere apen volgden. Ze hadden niet het flauwste vermoeden van mijn aanwezigheid. Nu achtte ik mijn tijd gekomen. Ik stak een paar vuurpijlen aan die ik den vorigen avond gekocht had en wierp die tusschen den troep. Terwijl het vuurwerk siste en knalde en het geluid zich tusschen de rotsen tienvoudig herhaalde, liep de geheele troep als razenden gillende door elkaar, tot ze eindelijk, de oude Eliza voorop, de vlucht namen. Ik volgde hen met mijn binocle.

Als vliegen tegen glas, niet als viervoeters, vlogen ze de loodrecht uit zee oprijzende rotsen op.

Er was een zekerheid, een systeem in Eliza's leiding. Zij volgden allen een vaste route; ze klommen rechthoekig, rechtaf naar den top van den Flagstaff-top, doch even halverwege de hoogte verdween Eliza.

Vol verbazing observeerde ik de plek. Zoover ik zien kon, staken de rotsblokken een weinig vooruit en vormden alzoo een kleinen inham, een hoek. Ik verwachtte Eliza weer van achter dat rotsblok te zien tevoorschijn komen; onderwijl verdween de tweede aap achter den hoek, de derde, de geheele troep, maar noch de leider, noch een der anderen zag ik weer tevoorschijn komen. Ze waren verdwenen. Ik wierp juichend mijn muts in de hoogte.

Het geheim was ontdekt.

Ik hoorde beneden mij het geplas van riemen en zag een bootje, waarin een sergeant met eenige manschappen, die blijkbaar onderzoeken gingen, waarvan dat geknal, door mijn vuurwerk veroorzaakt, afkomstig was. Ik wilde niet dat men mijn aanwezigheid hier zou opmerken en daarom verborg ik mij in het apenhol, waar ik mij den geheelen vervelenden dag verborgen hield. Ik had voedsel meegenomen, doch spoedig begon mij de dorst te kwellen en het was met een zucht van verlichting, dat ik tegen den avond het zachte gefluit van mijn vriend Moulton hoorde, die beladen met fourage en andere benodigdheden weldra bij mijn verblijfplaats aanlandde.

HET NIEUWE RAADHUIS TE LOOSDUINEN.

De officiële opening van het nieuwe Raadhuis te Loosduinen op 28 Maart. Geheel links op de foto de burgemeester, Mr. H. W. Hovy; naast dezen de gemeente-secretaris en de wethouders; rechts op de foto de Loosduinsche Gemeenteraad. Op den achtergrond de vertegenwoordigers van de pers, ambtenaren, enz.

Nadat ik mijn dorst had gelescht en we beiden 'n pijp hadden opgestoken, begon ik mijn vriend te vertellen, wat ik ontdekt had, om vervolgens te beraadslagen, hoe wij den ingang bereiken zouden. De klip was ruim negentig meter hoog en de opening bevond zich naar mijn schatting ongeveer op de helft der steile helling.

„Ik zal jou eerst neerlaten,” legde ik Moulton uit, „en je daarna volgen. Als we nu het touw dubbel nemen en om den stam van een boom boven aan den rand van de klip leggen, dan kunnen we het aan het hol gekomen lossnijden en naar ons toehalen. Op die manier laten wij geen enkel spoor na!”

„En hoe komen we dan weer naar boven?” vroeg Moulton.

doen. Ik ben eenvoudig ziek van duizeligheid!”

„Jij en je vriend hierbinnen schijnen dezelfde financieele ambities te hebben,” lachte ik. „Dat is dezelfde som die hij voor zijn geheim vroeg!”

Voorzichtig mij langs het smalle rotspad voortschuivende begon ik naar den ingang te zoeken; het heldere maanlicht was mij hierbij behulpzaam.

Eindelijk vond ik een gat in de rots, groot genoeg voor een aap, maar nauwelijks voldoende om een man door te laten. Moulton sloot de oogen, toen ik het hem aanwees. Ik moest hem letterlijk door de opening tillen, want de afgrond beneden ons deed hem bijna bezwijken.

Hij is magerder dan ik en hij kwam er zonder veel moeite doorheen. Met mij ging het echter zoo gemakkelijk niet. Moulton moest mij er bijna doorheen trekken, wat eindelijk met achterlating van eenige knopen van mijn tuniek gelukte.

We bevonden ons in een nauwe gang, waarin we evenwel spoedig rechtop konden loopen. Zoo dra we ver genoeg van de opening verwijderd waren, ontstak ik een lantaarn en nu met spoed voortgaande bereikten we weldra een groot hol, eenige honderden meters in het vierkant. De grond was bezaaid met groote rotsblokken, terwijl talrijke stalactieten van de zoldering afhingen. In een rechten hoek met de gang, die we uitgekomen waren, bevond zich een andere gang, die zich in de duisternis verloor. Stilstaande hoorden we een geklots van water, en hierop afgaande, kwamen we weldra aan een poel, die ongeveer een vierde van de ruimte innam.

Plotseeling greep Moulton mijn arm.

„Zie eens hier!” fluisterde hij en nu bemerkte ik in het zwarte stof dat den grond bedekte tal van voetstappen, die alle eenzelfde richting gingen. Bij het licht van de lantaarn volgde ik de voetafdrukken, nieuwsgierig waar die heenleidden. Lang duurde het echter niet of de weg werd ons versperd door een groote hoeveelheid zakken, die in een vierkant methodisch waren op elkaar gestapeld. Ik haalde mijn mes te voorschijn, sneed

een der zakken open en — een straal meelachtig geel poeder spoot eruit. Zonder een woord te spreken ving ik er een handvol van op en wierp daarvan voorzichtig een gedeelte in den poel achter ons. Sommige potassium-mengsels branden in water en ik wilde de proef nemen.

Er klonk een zwak gebruis als van champagne; een wit schuim vormde zich en daarna werd het water weer kalm. Mijn vermoeden was juist geweest. Met een ongeduldige beweging wees ik Moulton op het resultaat en nu begonnen we bij stilzwijgende overeenkomst te werken als kolensjouwiers. Den eenen zak na den anderen zeulden we aan, sneden hem open en ledigden hem in het meertje, dat ons

De hall in het nieuwe Raadhuis te Loosduinen.

„We behoeven niet meer naar boven,” zei ik. „We herhalen eenvoudig ons proces en laten ons ook van de andere helft van de rots tot op den grond zakken.”

Moulton is een dapper soldaat, maar aan klimmen had hij een broertje dood. Toen we het touw om den stam van een boom hadden geslagen, de einden stevig aan elkaar gebonden en het touw over de helling geworpen hadden, keerde Moulton, die over den afgrond gekeken had, zich met krijt wit gelaat tot mij en vroeg:

„Moeten we hierlangs naar beneden?”

„Er is geen andere weg!” antwoordde ik.

Ik bond hem met een dunner touw aan den kabel vast en

EEN 25-JARIG JUBILEUM.

Onder vele blijken van belangstelling herdacht de heer F. H. Bloemink (x) Dinsdag 28 Maart zijn 25-jarig jubileum als Secretaris van de bekende Coöperatieve Verbruikersvereniging „Volharding” te 's-Gravenhage. (foto D. v. Kreveld).

EEN AFSCHIED.

Verleden week nam de heer W. L. H. Köster Henke, commissaris van Politie in de 1e sectie te Amsterdam, als zoodanig plechtig afscheid van zijn corps. Onze foto geeft den scheidende temidden van zijn staf, waarmede hij zoo lang op uitstekende wijze heeft samengewerkt. (V.F.B.)

no'n onverwachte bondgenoot bleek. Het zweet stroomde ons door den ingespannen arbeid langs het gelaat, doch eindelijk was al het helsche poeder in het water verdwenen, op een handvol na, dat ik bewaren wilde voor onzen chemischen expert. Gibraltar was gered!

Wij keken elkaar voldaan aan.

„Nu moeten we nog slechten man hebben!” zei ik.

„Ja, dien vervloekten kerel moeten we vangen,” stemde mijn vriend grimmig in.

We zouden deze hollen niet verlaten, alvorens wij met den aterling hadden afgerekend. We zouden op hem wachten al moest het dagen duren. Fluisterend spraken we af, dat we op eenigen afstand van elkaar zouden postvatten en niet eerder handelen, voordat de man zich tusschen ons beiden bevond; op die manier was de kans op ontsnappen gering. Dit vastgesteld zijnde, zetten we onzen tocht voort en betraden de tweede gang. Deze was met vierkante steenen geplaveid en liep soms glooiend, soms met kleine treden naar beneden. Het was duidelijk, we ontdekten hier een bouwwerk uit de Oudheid.

„Van de Phoeniciërs!” verklaarde Moulton die den vloer en de wanden der gang betastte. Wij vervolgden onzen weg, steeds dalende, in de bedompt ruikende gang. Eindelijk meenden we een geschikte plek gevonden te hebben, om de gebeurtenissen af te wachten; de gang had zich verbreed tot een klein hol, aan het begin waarvan ik mij achter een rotsblok een schuilplaats zocht; mijn metgezel installeerde zich een honderd meter verder. Ik blies mijn lantaarn uit en daar zaten we nu als twee spookgestalten in de duisternis en wachtten.

Wij wachtten tot mijn repetitie-horloge mij vertelde dat buiten de nieuwe dag aanbroken was. Ik begon juist een woeden strijd tegen den verraderlijken slaap, toen ik het geluid van zachte voetstappen hoorde. Ik zank terug in mijn schuilplaats, elke zenuw gespannen. De stap kwam nader en ik bewonderde de zekerheid, waarmee de man in de duisternis den weg wist. Hij was Moulton reeds gepasseerd; ik hoorde reeds zijn ademhaling. Voorzichtig haal ik mijn elektrische zaklantaarn te voorschijn, een druk op den knop en — een hel schijnsel verdrijft de duisternis, doch te gelijker tijd hoor ik den schaterenden lach van Moulton, een lach, die door de wanden tienvoudig weerkaatst werd. Hij was gewroken voor de spottertijen, die hij van mij had moeten hooren over zijn gebrek aan moed tijdens de neerdaling langs de klip.

Blazende van woede, met rollende oogen, deschitterende tanden tot een grijns, stond de oude Eliza voor mij en staarde me ten hoogste verwonderd aan, om vervolgens met een korten schreeuw mij voorbij te snellen, gevolgd door de andere apen. Vloekende ging ik weer zitten, terwijl van uit de verte mij nog steeds de onderdrukte lach van mijn vriend tegenklonk.

En weer verliepen er vele lange vervelende uren, waarin we stilzwijgend de wacht hielden.

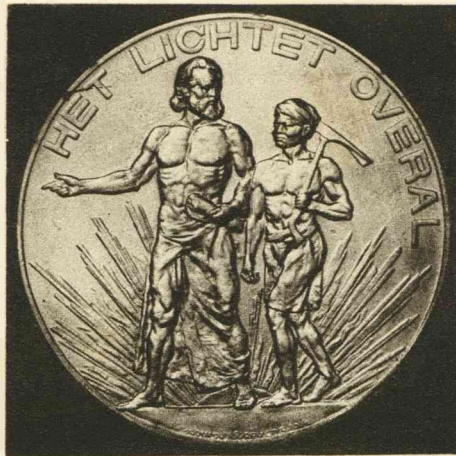
Of ik geslapen had weet ik niet, al wat ik weet is, dat ik opeens in de gang, die naar beneden liep, een licht zag opdoemen. Het kwam snel nader en weldra zag ik ook den man die het droeg en die met vlugge passen op ons toestapte. Ik zag hem mijn vriend passeeren, en dezen laatstste ongemerkt opstaan en hem volgen. Nu stond ook ik voorzichtig op en sloop voorwaarts. De proef was ons!

Hij scheen zoo overtuigd van zijn veiligheid, dat hij niet de minste voor-

MR. H. SMEENGE IN ZIJN KIESDISTRICT GEHULDIGD.

Ter gelegenheid van het 30-jarig lidmaatschap van de Tweede-Kamer van Mr. H. Smeenge, werd op 26 Maart de huldiging, tevens bondsvergadering van den Bond voor Vrijzinnige Propagandaclubs in Nederland, gehouden in Hotel Ogterop te Meppel, onder voorzitterschap van den heer I. H. J. Vos.

PRIJSVRAGEN KOLONIAAL INSTITUUT.

Het Koloniaal Instituut heeft bij de Koninkl. Fabrik van Zilverwerken C. J. Beeger te Utrecht een fraaie, door Louis Vreugde ontworpen, penning laten slaan als prijs voor door het Instituut uitgeschreven prijsvragen. De symboliek doelt op de samenwerking tusschen wetenschap (stoere, Europeesche figuur) en praktijk (jonge inlandsche figuur met primitief gereedschap). „Het lichtet overal” is de kernspreuk. De keerzijde heeft een fraaie rand van Indische vruchten.

J. VAN GESSELER
VERSCHUIR.

In den ouderdom van 73 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer J. VAN GESSELER VERSCHUIR, gepensionneerd assistent-resident. — Te 's-Gravenhage is op 56-jarigen leeftijd overleden de heer W. J. WENKENBACH, Chef van het bevolkingsregister. De overledene was een in breede kringen zeer gezeene figuur, aan wien de gemeente een voortreffelijk ambtenaar verliest.

W. J. WENKENBACH.

len; hoorde den val van een lichaam gepaard gaande met een vloek van Moulton; ter zelfder tijd klonk het geluid van kletterende mullen, dat zich verwijderde in de duisternis.

„Hij vlucht! Hij vlucht!” riep mijn metgezel, en op hetzelfde oogenblik gelukte het mij mijn elektrische lantaarn te ontsnemen.

Als een silhouet op een donkeren achtergrond zag ik nu de witte djelab afsteken op het zwart van de donkere gang. We renden den kerel na, Moulton voor mij, de revolver in de hand, ik volgde met de lantaarn.

Daar klonk een schot, de vluchteling wankelde, doch vervolgde zijn weg. Een tweede, een derde schot klonk; beide misten. Ik hield mijn lantaarn zoo hoog mogelijk. Het geknal van het vierde schot echter ging verloren in een overweldigend geraas.

Ik zag de vlam uit de revolver, doch tegelijker tijd scheen een stroom van vuur te spuiten uit de schouders van den vluchteling, waartegen de lange gestalte van Moulton als een reus afstak.

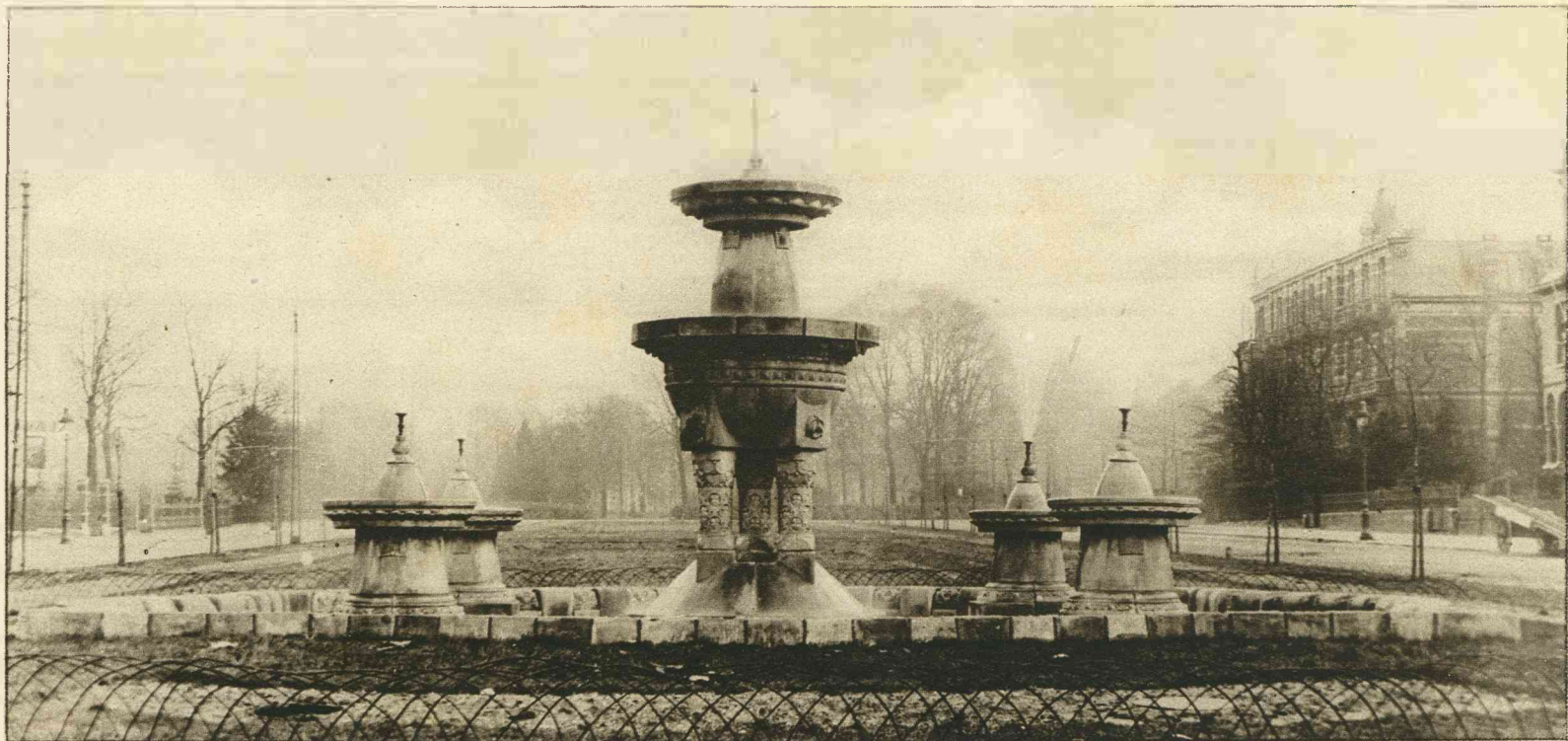
Een onzichtbare macht sloeg mij tegen den rotswand en deed mij mijn bewustzijn verliezen, waarbij het mij toescheen alsof ik geklots van water hoorde, dat nader kwam.

Het was de aanraking van koud water, dat mij weer tot bewustzijn bracht. Mijn voeten lagen in een steeds wassenden watervloed, terwijl het geluid van een cascade mij in de ooren klonk. Half in het water lag de bewusteloze Moulton. Ik stapte onbevreesd voorwaarts, greep hem bij den kraag en haalde hem half dragende, half sleepende, uit het water. Op hetzelfde oogenblik liet ik mijn lantaarn vallen, het water spatte mij in den mond. *Het was zout!*

Nu begreep ik alles.

De man had de een of andere springstof bij zich gehad die door Moulton's kogel getroffen en ontploft was, juist toen we ons onder de straat van Gibraltar bevonden.

De explosie had het rotsgesteente vaneen gereten en het was het water der Middellandsche Zee, dat thans de tunnel binnenstroomde, aldus het werk der Oudheid verwoestende.

EEN ARTISTIEK UITGEVOERD WERK.

Nijmegen is een monumentaal fontein rijk geworden. De op kunstgebied bekende heer Brouwer heeft ze ontworpen en er iets karakteristieks van gemaakt. Eenvoudig en streng van lijn, doet het geheel rustig en voornaam aan. Vooral wanneer het water uit de zuiver gestelde buisjes spuit en neerstuift, en de fontein als door een waas gezien wordt, doen de vormen het prachtig. De reusachtige bassins zijn uit één stuk gebakken. Voorwaar een technische prestatie!

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.

Doch toen we veilig in het groote hol uitrustten van de emoties der laatste uren, en we ons helder konden indenken, wat het gevolg van onzen tocht was geweest, wisten we dat een groot gevaar was afgewend en Gibraltar veilig was voor aanslagen.

Geen menschelijke mol zou ons meer bedreigen.

Als zij het zouden willen doen, zouden ze als ratten sterven.

No. 28 (40b)
6 APRIL
1916
AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
7½ CENT

Panorama

VERSCHIJNT 2 MAAL PER WEEK

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ - LEIDEN

ABONNEMENT
P. KWARTAAL
26 NUMMERS
f 1.50
PER WEEK
2 NUMMERS
12 CENT

DE ONTZETTENDE STORM BOVEN ENGELAND

In Engeland heeft verleden week Woensdag een hevige storm gewoed, waardoor alle telegraaflijnen langs de spoorwegen naar het Noorden, Noord-Westen, en Oosten verbroken werden en het geheele spoorwegverkeer gedesorganiseerd werd. Vooral boven Londen woedde de storm hevig. Honderden boomen werden ontworteld, talrijke huizen stortten in. — De bovenste foto geeft een gezicht op Kensington Gardens, waar ongeveer een honderd boomen door den storm geveld werden. De onderste afbeelding geeft weer hoe de boomen aan één kant van een landweg te Bray (Oostkust van Ierland) uit den grond gerukt werden.

HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

De hemel boven Parijs was loodgrijs. Een heel fijne regen spritselde neer. Het plaveisel der straten was met een laag modder bedekt, die het lopen bemoeilijkte.

Triestig was het op de pleinen en boulevards, maar vooral in de nauwe, onaanzienlijke straten, zoals de Rue de Versailles, waar ondanks het vroege namiddaguur, in vele winkels de lampen aangestoken waren. Ook in het kleine, donkere goudsmids-winkeltje van Monsieur Bonboiris brandden twee gaslampen, waarvan het licht getemperd werd door de groene kappen.

De zaak van Bonboiris was een echte bric-à-brac-zaak. In de étalages een uitstalling van oud, tweedehands goud, waarvan slechts sporadisch iets verkocht werd. In den winkel, achter een zwarte toonbank, waarop een defecte weegschaal, zat aan een reparatietafel Bonboiris spelden aan broches te zetten, stukjes te soldeeren in ringen, die wijder gemaakt moesten worden, of hij was bezig te polijsten, want hij leefde van reparatie-werk.

Op dien middag was Bonboiris juist een ring aan het soldeeren, toen een vreemdeling den winkel binnenkwam en zonder iets te zeggen een pakje op de toonbank legde. Hij maakte den zakdoek, die om het pakje gewikkeld was los, terwijl Bonboiris hem door zijn blauwen bril vragend aanstaarde. Uit den zakdoek kwam een baar goud en de bezoeker vroeg met een vreemd accent: „Wilt u dat koopen? — Prijs is billijk. — Ik ben om geld verlegen!”

Bonboiris kon zijn oogen niet gelooven; wel had hij vroeger op de fabrieken, waar hij werkte, meer zulke staven gezien, maar in zijn eigen zaak nog nooit.

Hij vertrouwde den bezoeker niet en vroeg hem enkele bijzonderheden omtrent zijn woonplaats en zijn naam, maar de man glimlachte slechts en dacht er niet aan den goudsmid ook maar de geringste inlichting te verschaffen. „Ik bied u een baar goud te koop aan,” zeide hij, „en u hebt alleen het goud te koopen of niet te koopen. Neemt u het niet, dan pak ik het in en ga weer weg... Het is zuiver goud. — U mag het keuren en om u te bewijzen dat ik u meer vertrouw, dan u mij doet, stel ik u voor, mij er driehonderd francs voorschot op te geven. . . . U kunt het stuk behouden om er een essay van te maken. . . . Morgen als ik terugkom, geeft u mij de rest van de koopsom, zeven-tien honderd francs, of ik neem de staaf terug en u krijgt u driehonderd francs weer.”

„Nee, ik heb liever niets met dien handel te maken.

„Ik ken u niet . . . en . . .” — De goudsmid zweeg, toen hij zag dat de vreemdeling de staaf weer in zijn zakdoek knoopte en den winkel uitging, terwijl hij iets mompelde, dat Bonboiris niet verstaan had.

Bonboiris vond het geval zeer verdacht en hoe meer hij zich erin verdiepte, des te grooter werd zijn overtuiging, dat het een oneerlijke zaak was, en dat hij als fatsoenlijk burger de politie van dit bezoek op de hoogte moest stellen.

Bonboiris, die met zijn houding verlegen was, lachte bête en wilde het goed maken met te zeggen: „U hebt gelijk, commissaris, maar je denkt niet aan alles te gelijk Weet u wat, als hij terugkomt zal ik u waarschuwen. . . . !”

„Dat is goed,” antwoordde de ambtenaar.

Toen de goudsmid weer op straat liep, gevoelde hij zich toch niet op zijn gemak; de vage berisping van den commissaris hinderde hem en hij vond dat hij dom gehandeld had met den man weg te laten gaan. Als hij terugkwam, zou hij 't veel verstandiger inkleden, hij zou . . .

Plotseling werd hij door een stevigen klap op zijn linkerschouder in zijn overpeinzingen gestoord en opziende zag hij zijn concurrent Du Bois voor zich staan.

„Bonboiris, wat kijk jij bedrukt?”

„En wat kijk jij vroolijk, Du Bois!”

„Nou, daar heb ik reden voor; ik doe daar juist een reuzenzaak Een vreemde snoeshaan komt in mijn winkel stappen en biedt een staaf goud voor tweeduizend francs te koop aan. . . . Ik weigerde eerst maar toen de kerel ze wilde afgeven om de waarde ervan te onderzoeken, tegen driehonderd francs voorschot, heb ik het aanbod geaccepteerd onder voorwaarde, dat wanneer ik het niet neem, hij zijn goud en ik mijn geld terugkrijg. Maar hij ziet zijn goud niet terug. — Ik heb een proef gemaakt en de staaf is minstens drie-

duizend francs waard. . . . Ik moet nu zien contanten te krijgen. . . . Kun jij mij niet wat leenen? Je krijgt een deel in de winst. . . . Morgenochtend tien uur komt de man zijn geld halen.”

„Om tien uur . . . ?” vroeg Bonboiris.

„Ja, om tien uur Jongen, wat een buitenkansje-

. . . . Het zijn de gebraden duiven, die in m'n mondje gevlogen zijn. . . . zóó, pief-poef en duizend francs verdiend. . . . Nou, doe je mee?”

„Ik heb geen geld, Du Bois.”

„Nou, bonjour dan, ik moet voortmaken. Jammer dat je ze niet hebt, er was voor jou ook wat te verdienen!”

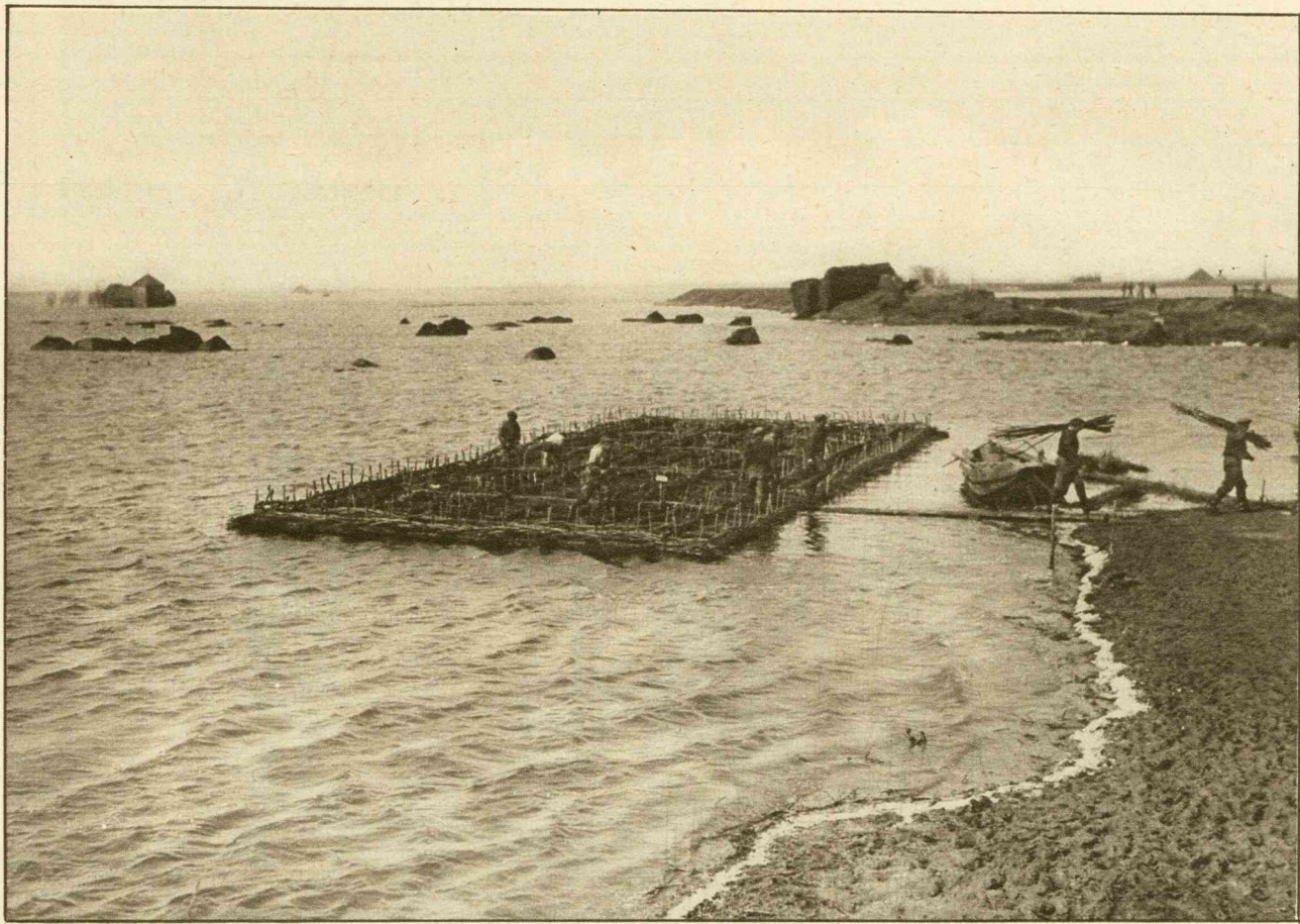
Met deze woorden liep Du Bois snel weg en Bonboiris keerde naar het politiebureau terug, waar hij higgend en puffend zijn ontmoeting aan den commissaris vertelde.

„Maar mijnheer, aan niemand zeggen dat ik het u verteld heb. Ik blijf er toch buiten? Ik ben blij dat ik mijn fout heb kunnen herstellen, want als eerlijk burger gevoel je je toch verplicht om oneerlijkheid tegen te gaan. U zegt dus nooit dat ik u gewaarschuwd heb, want anders zou Du Bois denken dat ik een verrader ben en ik heb het alleen gedaan omdat het mijn plicht is.”

„U kunt er van op-

aan, mijnheer; de politie weet te zwijgen waar zulks noodig is en ook te beloonen,” antwoordde de commissaris, toen hij den goudsmid uitliet.

Bonboiris liep vol trots over het feit, dat hij zich voor zijn vaderland verdienstelijk had gemaakt, naar huis en was er den geheelen avond van in de war en sliep

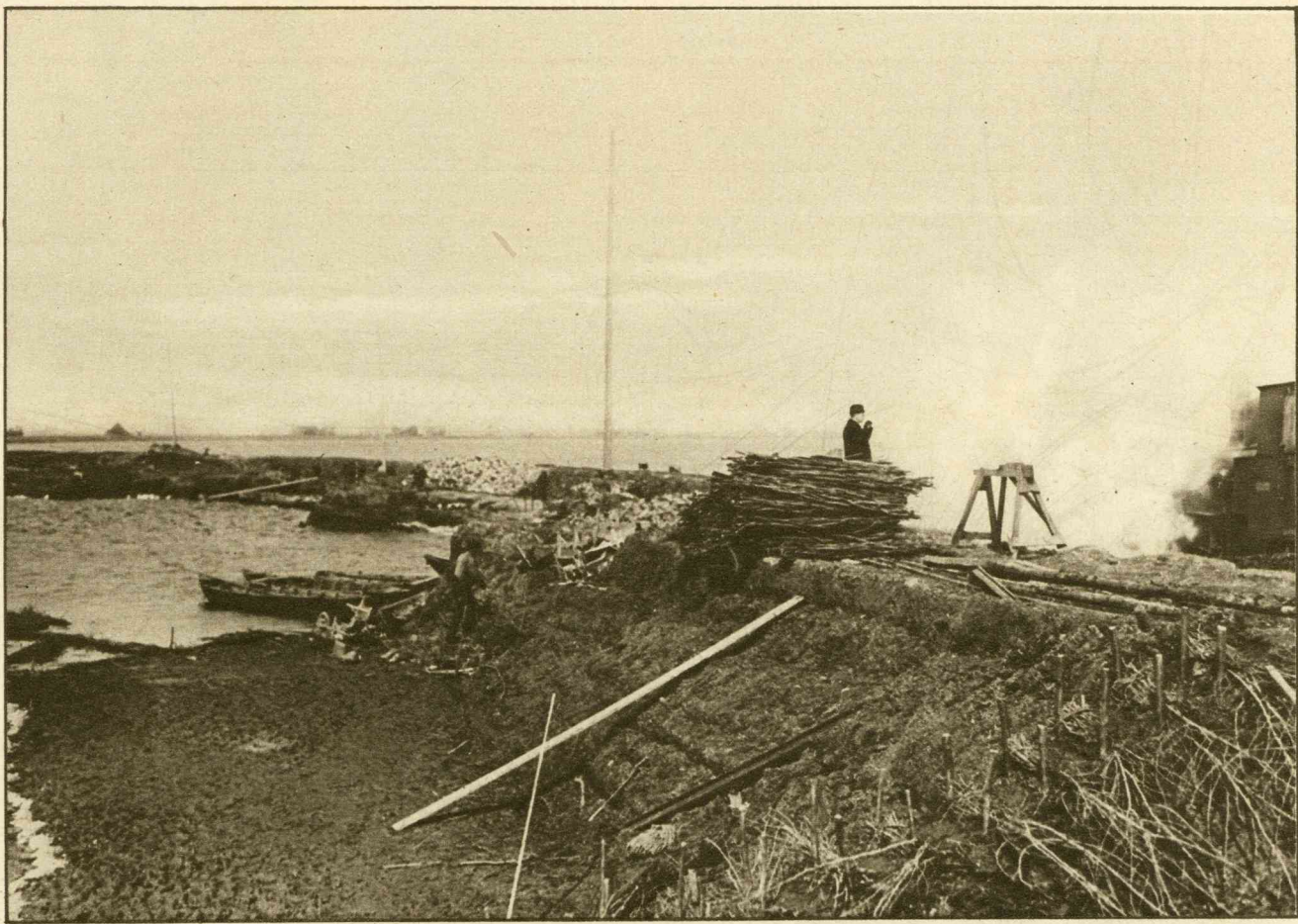

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.

Verleden week is een aanvang gemaakt met de droogmaling van de polders in de provincie Noord-Holland, die door de jongste overstromingen zijn ondergelopen. De foto's op deze en nevenstaande pagina geven een overzicht van de omvangrijkheid van dit reusachtige werk, naar welks aanvang door de bewoners dezer geteisterde streken reikhalzend werd uitgezien. De afbeelding hierboven brengt het leggen der zware zeedijken door middel van reusachtige zinkers in beeld, waardoor de polders voor een nieuwe overstroming gevrijwaard werden en met de droogmaling een begin kon worden gemaakt.

Een half uur later was hij bij den commissaris van politie, dien hij een uitvoerig verhaal opdischte van een sjofelen vreemdeling die een staaf goud te koop aangeboden had.

De commissaris schreef alles op en toen hij daarmee gereed was, zeide hij met iets bestraffends in zijn

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.

De in de dijken geslagen gaten worden gedicht, waardoor het water de polders niet meer kan binnenkomen.

stem: „Mijnheer, u is al de tiende goudsmid, die mij een dergelijke mededeeling komt doen; als nu een van jullie dien vent aan de praat had gehouden en intuschen ons gewaarschuwd had, dan waren we verder geweest. Ga in Parijs nu eens naar een langen man zoeken, die sjofel gekleed is.”

den ganschen nacht niet.

Den volgenden morgen stond hij in de Rue de Honorée een eindje voorbij den winkel van Du Bois en zag precies tien uur den vreemdeling bij zijn collega binnenstappen; geen minuut later hield een auto, een paar huizen van Du Bois verwijderd, stil. Er stapten drie mannen uit, die haastig bij den goudsmid binnenliepen.

Bonboiris rilde van angst en vond het alles behalve aangenaam, dat hij zijn vaderland dien dienst bewezen had, want hij begreep nu wel, dat hij onmogelijk buiten deze geschiedenis blijven kon.

Spoediger en kalmer dan hij verwacht had, verliep de arrestatie. Eerst kwam 'n der rechercheurs naar buiten, die den chauffeur wenkte om voor den winkel te rijden; daarna stapten ze met hun drieën, den vreemdeling als arrestant met zich voerend, in den wagen. Noch de politie-beambten, noch de chauffeur wisten welk een gewichtig persoon in hun onmiddellijke nabijheid was.

Ook Bonboiris wist niet, dat hij een zaakje aan het rollen had gebracht, dat niet alleen geheel Frankrijk, maar de geheele wereld in beroering zou brengen.

Eer nog een jaar na deze gebeurtenis verstreken was, publiceerden alle tijdschriften van de geheele wereld het portret van Bonboiris.

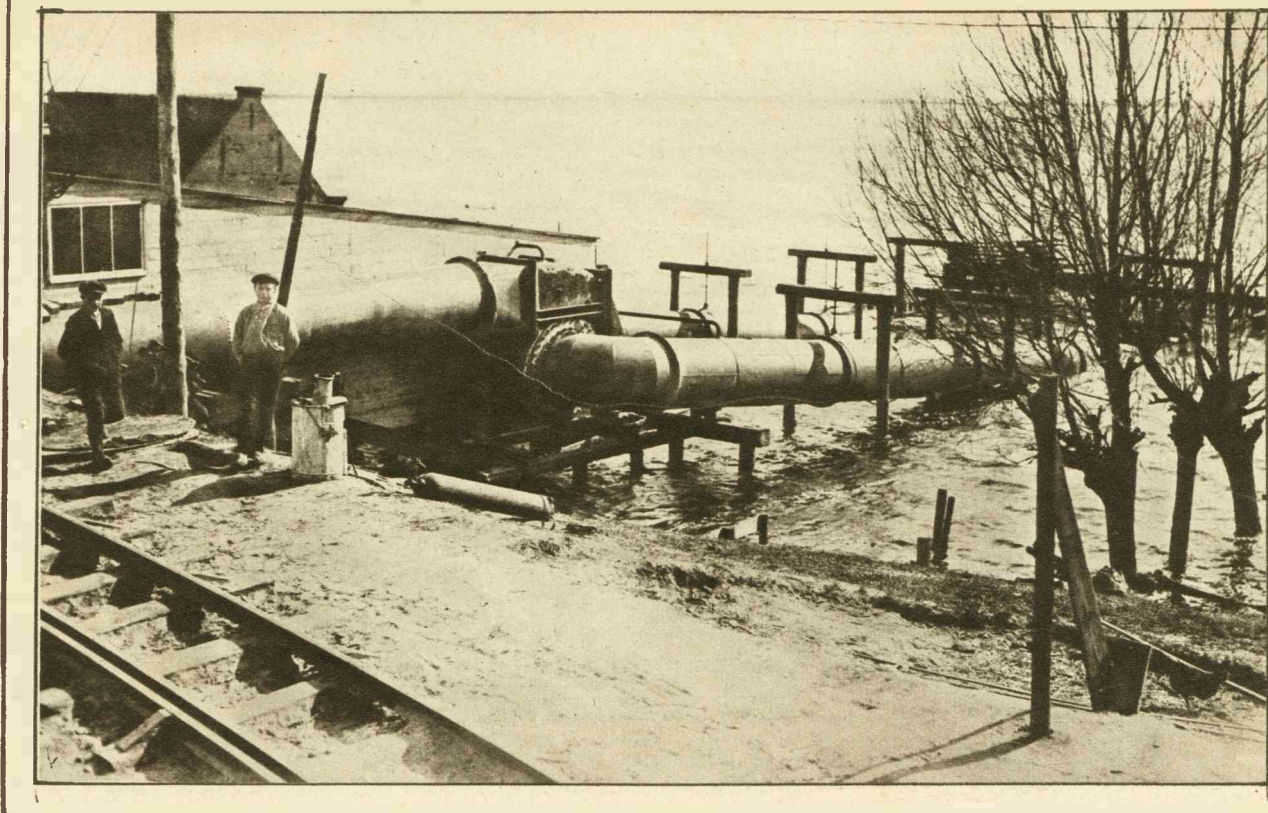
Men zag reproducties van foto's, voorstellende „de heldhaftige Bonboiris thuis,” „Bonboiris in zijn winkel,” „Bonboiris op weg naar de kerk,” en „Bonboiris met zijn gezin.”

De brave man had er op dit oogenblik niet het flauwste vermoeden van en stond doodsangsten uit, dat Du Bois zou ontdekken, dat hij de transactie met den vreemdeling verraden had en dat deze, als hij uit de gevangenis ontslagen zou zijn, wraak op hem zou nemen.

De vreemdeling was reeds een maand in voorarrest, zonder dat men wist wie hij was en hoe hij aan het goud kwam. Hij had de vragen, die de justitie hem gesteld had, op zoo'n wijze beantwoord, dat zij door haar onderzoek niets wijzer geworden was.

Een feit was het, dat hij reeds verscheidene staven goud, waarvan de oorsprong in het duister lag, verkocht had. Maar waar het goud vandaan kwam, dat bleef nog steeds een onopgeloste vraag. Ook uit Engeland en andere Europeesche landen kwamen geruchten van een abnormaal grooten toevloed van goud in staven, die tot vijftig procent beneden de werkelijke waarde gekocht waren.

De bekwaame rechter van instructie, Baron Croix de la Chapelle, had al het mogelijke gedaan om het onontbeerlijke bewijsmateriaal van een goudroof of dievencomplot bij elkaar te krijgen, maar er waren geen overtuigende bewijzen aanwezig. Vroeg of laat moest hij den vreemdeling weer vrijlaten. Als politieambtenaar gevoelde hij een groote antipathie tegen detectives, maar hij had nu, bij hooge uitzondering, besloten den wereldberoemen speurder Lecoque op zijn bureau te ontbieden om bij het verhoor van den gevangene tegenwoordig te zijn. Misschien kon Lecoque een draad vinden, die in de geheimzinnige affaire eenige aanwijzing zou geven

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.
Gezicht op het overstroomde gebied. Op den voorgrond de loods met den motor en de enorme buizen.

Want een mysterie was het, en wanneer het eenmaal tot een onthulling kwam, dan zou men zeker iets te weten komen, dat op het gebied van misdaad een uni-

te pakken en moet hij naar de misdaad zoeken Enfin, verandering van spijs doet eten Iets anders is weer eens iets anders . . . n'est-ce pas ? Zeg, het zou jou wel toch zeker wel een paar honderd francs waard zijn, als jou wisten wat ik weet ?

„Je vergist je vriend” antwoordde Lecoque. „We hebben jou en je misdaad er bij of liever, de bewijzen van je goudroofstal !”

„U zegt — ? Ha, ha, die denkt mij erin te laten lopen Nu hoor, Lecoque, we zijn aan elkaar gewaagd”

Baron Croix, die al had gemerkt, dat hij met den arrestant ook nu niets verder zou komen, begon hem voor de zoveelste maal zijn naam en adres te vragen, in de hoop daarop nu eens een behoorlijk antwoord te krijgen.

„Mijnheer, mijn naam en adres ben ik vergeten. De dag van mijn geboorte is al zoo lang geleden, dat ik dien ook niet meer weet, maar als u mij even vrijlaat, dan zal ik het aan m'n moeder vragen, die kan zich mijn geboortedag nog goed herinneren”

„Als je die tactiek blijft volgen, dan stel ik het verdere onderzoek een maand uit en dan kun je in je cel over je spitsvondigheden nadenken”

„Zoo, dus omdat de politie en justitie nu beslist willen hebben, dat ik een dief ben en ik niet zeg : mijnheer, ik ben de grootste dief, dien jou ooit gezien hebben, moet ik hier ondervraagd en in een cel gesloten worden !”

„Verschaf ons de noodige inlichtingen waaruit blijkt dat je onschuldig bent en we laten je vrij”

„Neen, de justitie moet bewijzen dat ik schuldig ben, daarvoor wordt zij door de burgerij betaald. — Maar goed, ik zal van tactiek veranderen Een boer verkoopt een koe dat is iets heel gewoons en niemand zal erover denken, hem als dief aan te klagen maar als diezelfde boer een staaf zuiver goud verkoopt, wordt hij gewantrouwd en men zegt dat hij die gestolen heeft”

„Genoeg,” riep de rechter geïrriteerd uit. „Zeg ons hoe je aan het goud komt, en als je een eerlijken handel drijft, ga je vrij uit Je verkoopt goud beneden de waarde, nietwaar ? Waarom doe jij dat ?”

„Uit pure philanthropie, mijnheer Als het niet waar is, laat Monsieur Lecoque het tegendeel bewijzen”

(Wordt vervolgd.)

28 (40b)

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.

De dijk waarover de zware afvoerbuizen lopen.

cum kon heeten. De geroutineerde politieambtenaar gevoelde dit bij intuïtie.

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.

De groote afwateringsbuizen waardoor het water in de Zuiderzee geloosd wordt.

(foto's V.F.B.)

Van zelfgenoegzaamheid genezen

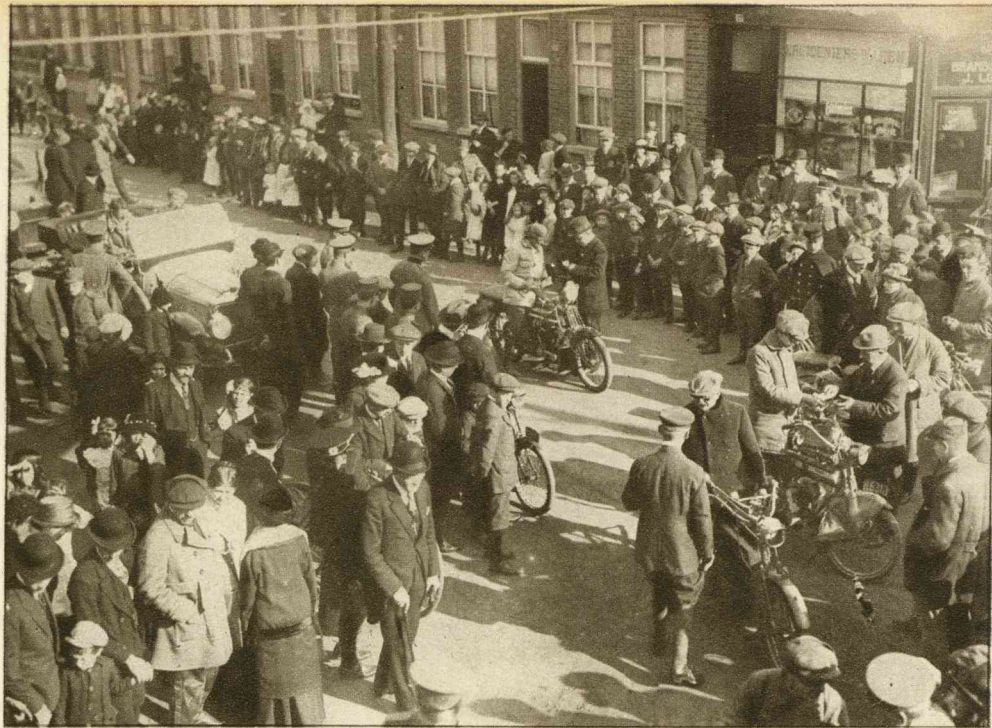
DOOR JAN VAN GALEN

Hij was een snoes van een jongen, toen hij geboren werd en hij werd Anthony genoemd, een naam dien hij, zoodra hij wat stamelen kon, verbasterde tot Dunny.

En naarmate hij opgroeide, werd hij aanvulliger, een leuke jongen met krullend haar en heldere grijs-groene oogen. Zijn vader was trotsch op hem, zijn moeder aanbad hem en de talloze vrouwelijke familieleden, waarover hij beschikken kon, zochten op allerlei wijzen zijn gunst en bedierven hem tot in den grond.

Dunny was echter niet alleen een leuke jongen, hij was ook een knappe jongen; geestelijk zoowel als lichamelijk was hij door Fortuna rijkelijk bedeeld. Geen wonder dat ook de onderwijzers en leeraren het voorbeeld van tantes en nichten volgden, den knaap en den jongeling in 't ooglopend adorerden en aldus de laatste restjes van wat er goed en frisch was in zijn karakter verstikten. Hij was „blasé" van de wereld op een leeftijd dat hij de wereld nog moest leeren kennen. Hij kwam schitterend door al zijn examens en met elk nieuw succes nam zijn geblaseerdheid toe en met neerbuigende onverschilligheid en minachting nam hij de hulde hem allerwege gebracht in ontvangst.

Hoewel in geen deele zoo sympathiek in uiterlijk als de kleine Dunny met zijn open gelaat en krullende lokken,

100-K.M.-TOCHT DOOR NOORD-BRABANT.

Zondag j.l. organiseerde de „N. M. V." een 100-K.M.-tocht door Noord-Brabant, die zeer goed geslaagd is. Talrijke motorrijders en automobielen namen aan den tocht deel. Wij geven hier den eerstaankomende te Breda.

gasten en hij arriveerde kort voor het diner. Hij haastte zich nochtans niet; het was zijn gewoonte niet zich te haasten. Hij kwam dan ook juist in den salon, toen de gasten zich en file naar de eetzaal begaven.

„Wilt u juffrouw Weston aan tafel geleiden, mijnheer Brown?" zei de gastvrouw, terwijl ze hem voorstelde aan een slanke jonge dame in het zwart en daarna haastig wegiel-

een blik te verwaardigen, wandelde hij naast haar naar de eetzaal en het was de jonge dame, die het eerst sprak, toen zij gezeten waren.

„U was zeker juist voor het diner aangekomen, mijnheer Brown?" zei ze.

Dunny's antwoord hield het midden tussen een gebrom en een geknor. Dunny was woedend, Dunny was uit zijn humeur, Dunny was ongenietbaar.

„U heeft langen tijd onder onbeschaafde wilden gewoond heb ik vernomen?"

De stem was even zacht en aangenaam als te voren, toch wendde Dunny haastig het hoofd om. Was dat sarcastisch bedoeld? Durfde dit meisje sarcastische aanmerkingen te maken over hem?

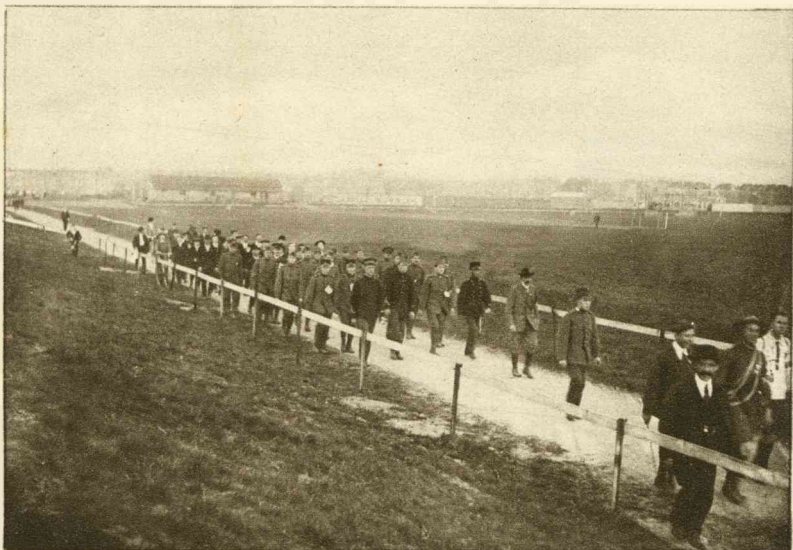
Zijn oogen ontmoetten een ander paar donker, stralend. Als er een eigenaardige tinteling in mocht gelegen hebben, om de welgevormde lippen was geen spoor van spot te ontdekken. Neen, ze had haar opmerking in alle onschuld geuit. Hij zat weer recht in zijn stoel en at gemelijk van het opgediende gerecht. Hij was besloten niet te converseeren met dit meisje; zijn gastvrouw moest een lesje hebben. Hij, Dunny, was de man niet om zich aldus te laten behandelen.

Daphne Weston keerde zich een weinig naar hem om, keek hem vol in het geblaseerde gelaat met oogen, die nu onmiskenbaar sprankelden van spot en zei:

„Ik geloof dat de bewoners van onbeschaafde landen gewoon zijn hun maaltijden in stilte en ongestoord te gebruiken. Ik zal u dus niet meer lastig vallen."

Met die woorden keerde zij verbaasden Dunny met een resolute beweging den rug toe en begon een gesprek met haar buurman aan de andere zijde.

Als er een bom op het bord van den heer Brown gevallen

EEN 35-K.M.-TOCHT.

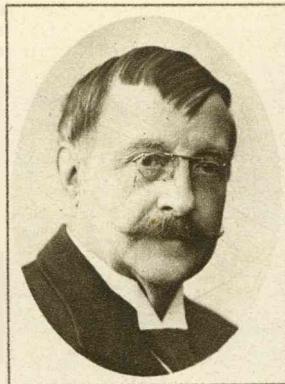
Door de Haagsche Wandelsport-vereeniging „Steeds Voorwaarts" is Zondag 2 April een wandeltocht gehouden over 35 K.M. Wij geven hierboven de terugkomst op „Houtrust". (foto Hijmans).

was hij toch de aantrekkelijke verschijning, die succes had bij de vrouwen. Hij wist het en het verveelde hem. Dit was jammer, maar nog groter jammer was het, dat de dames met wie hij kennis maakte, zich allen lieten betooveren door zijn grijs-groene oogen met lange wimpers en alles deden om hem te behagen.

Op drie en twintigjarigen leeftijd vertrok hij naar Indië, hem was daar een schitterende positie aangeboden als ingenieur bij het mijnwezen, een betrekking die hij aanvaardde met een vorstelijk dédain.

En in Indië verging het hem als in zijn vaderland: hij was daar de welgeziene gast in iederen salon, hij werd vertroeteld en geveleid door alle dames, getrouwd en ongetrouwd, door huwbare dochters en op een huwelijk voor dezen speculeerende mama's. En toen hij na twee jaar in het vaderland terugkeerde was hij meer „blasé" dan ooit te voren.

Nauwelijks was hij een maand thuis, of hij ontving van een oud vriend de uitnodiging gedurende een veertien dagen op diens buitengoed te komen doorbrengen. Hij nam de uitnodiging aan als een noodzakelijk kwaad. Het huis was vol

JUBILEUM L. B. J. MOOR.

Op Woensdag 5 April herdacht de heer L. B. J. Moor zijn 60-jarig tooneel-jubiläum met een voorstelling in den Stadsschouwburg van „Vrienden van Ons", comédie in 4 bedrijven van Victorien Sardou, waarin de hoofdrol door den jubilaris en de overige rollen door leden der Amst. Stud. Tooneelvereeniging werden vervuld.

ALGEMEEN VROUWENKIESRECHT IN DE GRONDWET.

De straatpropagandaclub van de Sociaal-Democratische Vrouwenclub te Amsterdam, die men geregeld in alle arbeidersbuurten aan het werk ziet ter propagandeering van het Algemeen Vrouwenkiesrecht in de Grondwet. Deze wijze van werken is geheel nieuw en men denkt haar toe te passen tot men het vrouwenkiesrecht verkregen heeft.

was, zou hij niet meer verwonderd zijn geweest. Hij zat kaarsrecht en keek naar hetgeen hij zien kon van juffrouw Weston en dat was een sierlijke hals, en een overvloed van donkerbruin haar. Van haar gelaat zag hij niets, dat was geheel van hem afgewend en bleef afgewend, zoolang het diner duurde.

Te zeggen dat Dunny verwonderd was, is veel te mild

uitgedrukt. Hij was in 't eerst buiten zichzelf van woede, daarna geërgerd, vervolgens zenuwachtig en eindelijk pas verbaasd. En verwondering predomineerde over al zijn andere gevoelens, toen het diner was afgelopen en juffrouw Weston van haar stoel opstond, zonder ook maar de minste notitie van hem te nemen.

In zijn geheele belangwekkende leven was het hem, Dunny, nog nimmer voorgekomen dat hij was afgesnauwd door een vrouw, eigenlijk nog maar een jong meisje.

Een zonderling verlangen bekreep hem om haar nog eens te zien en hij begon naar haar rond te zien in den salon. Eindelijk zag hij haar staan in de serre, haar slanke bevallige gestalte kwam aardig uit tegen een grooten palm, waartegen zij leunde.

HET BAL MASQUÉ VAN HET WEEKBLAD „DE KUNST".

Het weekblad „De Kunst" organiseerde op 1 April weder een bal masqué (Mi-Careme). Vele artsen en kunstliefhebbers bezochten dit feest, waaraan behalve de vrolijkheid, ook de kunst een groot deel had. Onze foto geeft een overzicht van een der zalen van Bellevue te Amsterdam tijdens het souper. (V.F.B.)

Het Comité-Generaal der Tweede Kamer van Dinsdag 4 April.

De Ministers begeven zich naar de vergaderzaal. Van links naar rechts: de heer Cort van der Linden, Minister-President en Minister van Binnenlandsche Zaken; de heer Bosboom, Minister van Oorlog; de heer Rambonnet, Minister van Marine; de heer Loudon, Minister van Buitenlandsche Zaken. (foto's „Rembrandt“.)

Zij was in gesprek met een kleinen jongen, het oudste zoontje des huiszins en Dunny kon zien aan haar gebaren, dat zij zeer veel belang stelde in het onderwerp van het gesprek. Nu hoorde hij haar lachen, een prettigen lach. Een oogenblik later wendde zij het gelaat om en haar oogen ontmoetten zijn starenden blik, doch ze keek hem aan zonder een zweem van herkenning, met de onverschilligheid waarmee ze een vliegje zou hebben nagestaard.

Dunny, de zeer geveleide, veelgezochte Dunny, voelde zich meer dan ooit beleedigd. Onverschilligheid kwetste hem meer dan openlijke afkeer zou gedaan hebben. Een krankzinnig verlangen aan dat meisje te vragen wat zij bedoelde met hem te behandelen als vuil onder haar voet, beving hem, doch — wat moest hij zeggen? Zij gaf hem toch geen aanstoot! Ze deed alleen of hij er niet was en ging hem op een haar eigen trotsche wijze uit den weg.

Den volgenden morgen, toen Dunny den uitgestrekten tuin doorwandelde, kwam hij juffrouw Wensma tegen; ze had de handen vol rozen en kamperfoelie en leek de verpersoonlijking van jeugd en bekoorlijkheid. Zij wilde den jongen man voorbijgaan met een onmerkbaar hoofdknikje, doch hij trad haar in den weg.

„Heeft u mij voor altijd doodverklaard?“ vroeg hij kort. „Ik heb nog niet de moeite genomen en tijd gevonden een dergelijk besluit te nemen,“ zei ze, terwijl de schaduw van een glimlach om haar lippen speelde.

„Ik... ben niet gewoon...“ begon Dunny weer, doch ze viel hem in de rede.

„En ik ben niet gewoon tot menschen te praten, die duide-

„Ik weet in welk stadium je bent,“ ging de jonge dame onverstoord voort. „Je bent nu in het „blasé-stadium“, is 't niet zoo?“ Ze wendde haar hoofd een weinig ter zijde en keek hem onderzoekend aan. „'t Komt wel wat laat, maar je zult het moeten doormaken evenals de mazelen en andere kinderziekten.

Je zult je veel beter gevoelen als 't voorbij is!“

lijk blijken geven niet te willen spreken tot mij. U was niet bepaald een aangenaam tafelgenoot aan het diner gisteravond!“

Haar donkere oogen, vol spot, ontmoetten onbevreesd de zijne.

Dunny voelde de woede weer in hem opbruisen.

Het was toch ongehoord, dat een jong ding, nauwelijks uit de korte rokken, hem uitlachte en ter verantwoording riep!

Zijn gelaat nam zulk een uitdrukking van geblaseerdheid en hautaine verontwaardiging aan, dat het jonge meisje het opeens uitschaterde van de pret.

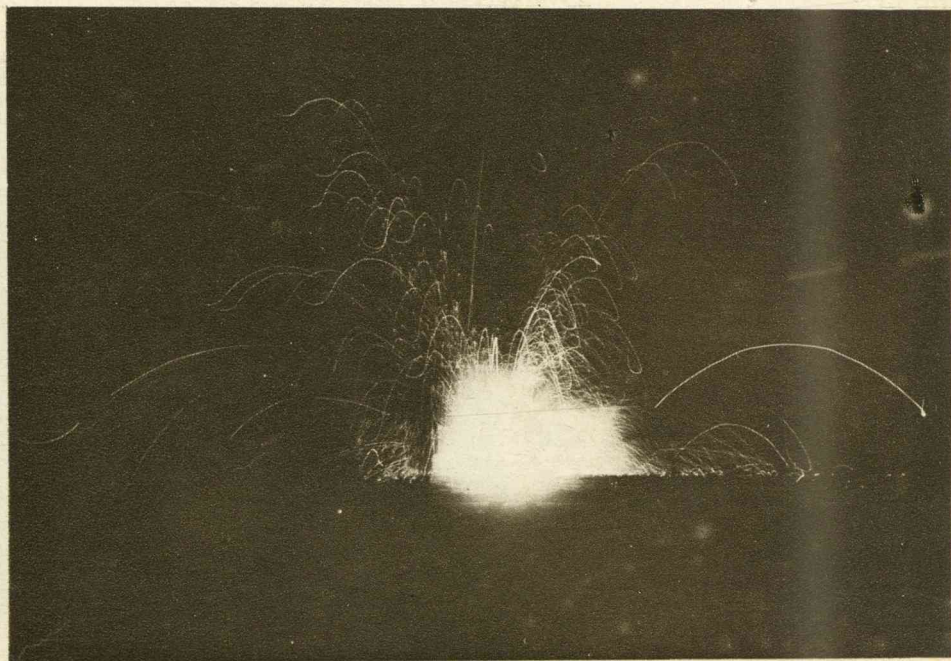
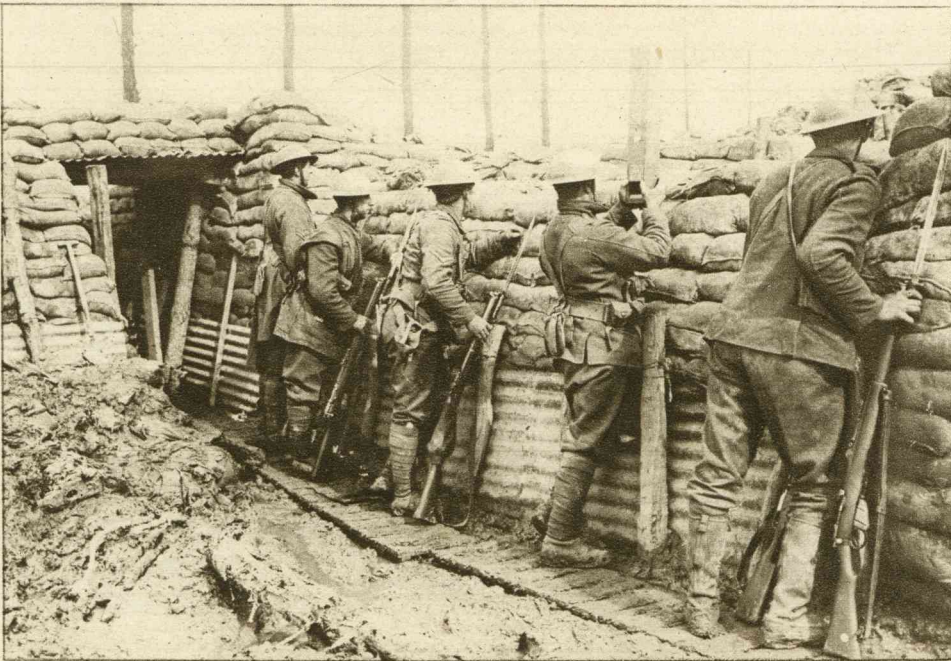
„Kostelijk!“ riep ze uit. „'t Is vergeefsche moeite om je tegenover mij gewichtig voor te doen. Ik heb zes broers en ik weet dus volkomen hoe ik moet omgaan met... jongens!“

Jongens! Dunny staarde haar in sprakeloze verbolgenheid aan. Neen, maar, dat was a-bo-mi-nabel!

DE STRIJD IN HET WESTEN.

Een Duitsche granaat ontploft juist boven de loopgraven der Canadeesche hulptroepen.

DE STRIJD IN HET WESTEN.

Links: Canadeesche Infanterie in afwachting van een aangekondigden vijandelijken overval. Rechts: een granaat-ontploffing bij nacht vóór de Britsche loopgraven.

PROF. DR.
H. P. WIJSMAN. †

C. H. LABOUCHERE. †

Te Bosch en Duin bij Zeist is overleden Prof. Dr. H. P. WIJSMAN, hoogleeraar in de leer van het onderzoek der voedings- en genotmiddelen aan de Utrechtsche Universiteit. — Op 52-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer C. H. LABOUCHERE, in leven lid van het bekende bankiershuis Hope & Co. De overledene, die een zeer bekend financieel was, had zitting in verscheidene scheepvaart-, financiële- en handelsinstellingen.

Dunny hijgde naar adem. *Blasé* — ja, hij was *blasé*. Had hij zelf niet herhaaldelijk tegenover bewonderende vrienden en vleende vertegenwoordigsters der andere sekse gesproken over het paskwil, dat „leven” genoemd werd? Had hij den beker vol desillusies niet tot op den bodem geleid? Had hij niet van alles gezien, van alles genoten en van alles gewalgd? Hij had dit telkenmale gezegd tegen vrouwen van ondervinding, vrouwen van de wereld; deze hadden met hem ingestemd en met hem gesympathiseerd en nu kwam daar een jong meisje, nog bijna een bakvisch, frisch als de rozen die ze in de handen had, en wier oogen frank en vrij de wereld inblikten, zonder een zweem van levensmoeheid, hem vertellen met een ongekennde stoutmoedigheid, dat hij aan zoo iets als een kinderziekte lijdende was.

„O,” ging zij voort, voordat hij tijd had van zijn verrassing geheel te bekomen en terwijl ze hem met een koelen critischen blik opnam, „het zal wel spoedig overgaan. Het duurt gewoonlijk nooit lang. Ik moest altijd lachen om mijn broers als zij in hun „*blasé*”-jaren waren. Ze waren gewoon niet te genieten gedurende dien tijd! En dat is met iederen jongen zoo!”

En voordat Dunny zijn gedachten voldoende onder appèl had om haar van antwoord te dienen, was ze hem voorbij en het huis ingegaan.

Nu deed zich het zonderlinge verschijnsel voor, dat hoe verontwaardigd Dunny was, hij onmogelijk Daphne Weston's woorden vergeten kon, te minder waar haar open, frisch gezichtje met de spottende oogen hem voortdurend voor den geest stond. Hoewel hij zich een dozijn malen in een uur verzekerde, dat hij die neuswijze jonge meisjes haatte, vooral die, welke met een moderne brutaliteit behept waren, bleef hem ondanks zichzelf een visioen bij van een heerlijk jeugdig figuurtje met oogen tintelend van levenslust en de armen vol rozen en kamperfoelie. Ze had hem uitgelachen en bespot en toch was haar spot niet onvriendelijk geweest; integendeel, ze had hem behandeld met een soort kamaraderie, zooals zij haar zes broers zou behandeld hebben en — voor den eersten keer in zijn leven flitste het door Dunny's brein, dat alles heel anders zou zijn geweest als ook hij zoo'n zuster had gehad.

Dunny's ergernis verdween als sneeuw voor de zon. Hij deed van nu af al zijn best indruk op het meisje te maken, haar te leeren met meer respect, zoo mogelijk met bewondering naar hem op te zien. Maar, helaas! zij lachte om zijn

MADAME EMMA LUART

Mme Emma Luart, de talentvolle 1e chanteuse légère van de Fransche Opéra, is in den Haag gekomen uit Vichy, waar zij geëngageerd was toen de oorlog uitbrak. In Vichy heeft zij een schitterend zomerseizoen gemaakt; zij heeft er „Cherubin” gecreëerd en alle andere groote rollen gezongen, zooals la Tosca, Louise, Manon, la Bohème, enz. In Nantes, waar zij ook verscheidene seizoenen gespeeld heeft, werd ook Cherubin door haar gecreëerd en in Reims „la Geus et les Contes d'Hofmann”. Emma Luart oogst ook hier het succes dat haar tenvolle toekomst, in hare creaties van Princesse d'Auberge, Quo Vadis en andere belangrijke rollen o.a. Hamlet en Thais, waar zij de virtuositeit van hare heerlijke stem en hare groote gaven van comédienne weet ten toon te spreiden, met al de intelligentie en beschaving, die in deze begaafde zangeres geïncarneerd zijn. Thans creëert zij de hoofdrol van „Princesse Saamcheddine” in Marouf van Henri Rabaud, 1e chef d'orchestre van de Fransche Opéra te Parijs. Deze opera is een lyrische legende, waarvan de handeling zich te Caïro afspeelt, en werd voor 't eerst in 1914 te Parijs opgevoerd, met een schitterend succes evenals te Stockholm. Zij wordt beschouwd als een muzikaal meesterwerk. De oorlog heeft Emma Luart zware familie-beproevingen opgelegd, die zij alleen te boven weet te komen, door hare kunst, waaraan zij zich met hart en ziel wijdt. Hare beide broeders staan aan 't front te Lizières voor de verdediging van hun vaderland. De foto hierboven geeft de zangeres weer als La Tosca, hieronder als vliegenierster op 't Vliegkamp te Reims.

meest wereldwijze redeneeringen en merkte langs haar neus weg op, dat hij wel verstandiger zou worden, als hij maar wat ouder was. En het gekke van het geval was, dat ze in hem, Dunny, niets anders zag dan een doodgewone jongeman. Het was voor hem een gebeurtenis dat er iemand, een vrouw nog wel, bestond, die volkomen immuun bleek voor zijn

PIET DE WAARDT.

J. J. VEERMAN. †

In de plaats van den overleden directeur van het Instituut voor Muziek te Haarlem, den heer Johan de Veer, zal de Haagsche pianist PIET DE WAARDT diens werk aldaar helpen voortzetten. — De heer J. J. VEERMAN, voormalig eigenaar van het hotel „Velaars” (thans hotel „Central”) te Baarn, is op 63-jarigen leeftijd aldaar overleden. De heer Veerman was gedurende vele jaren lid van den Nederlandschen Hotelhoudersbond.

vele aantrekkelijkheden, en hoe koeler en onverschilliger dit zeldzame meisje was, des te ijveriger deed hij zijn best die onverschilligheid te breken.

De lieveling der dames, de graag geziene gast in de Indische salons was nu elken dag druk in de weer om allerlei ridderdiensten te doen voor een schalksche wispelturige jonge dame en het meest opmerkelijke van het geval was, dat deze diensten door gezegde jonge dame niet in het minst werden gewaardeerd.

„Je schijnt zeker gewoon te zijn dat de dingen altijd voor je worden aangebracht,” zei hij op zekeren dag een beetje spijtig, toen hij voor haar een stoel, een parasol en een boek gehaald had.

Zij keek hem spottend aan.

„Ja, dat ben ik,” antwoordde zij. „Ik vertelde je toch dat ik zes broers had.”

„Wel, ik dacht dat zusters gewoonlijk hun broers bedienden!” Hij zei dit op bijna verdrietigen toon.

Zij richtte zich plotseling op.

„Goeden hemel, dacht je dat?” riep zij uit. „Mijn broers zouden er niet over gedroomd hebben. Ik mijn broers bedienen? 't Is om te lachen. Je schijnt niet te weten hoe men een meisje behandelen moet. Je bent moeilijker te leeren, dan al mijn broers tezamen.”

Dunny was door deze woorden zoo beleedigd, dat hij gedurende twee dagen niet tot haar sprak, doch de pijnlijke ontdekking dat haar dit in geen deele hinderde, terwijl dit bij hem juist in hoogte mate het geval was, dreef hem weer tot haar.

„Je hebt toch wel iets goeds over je,” zei ze op een morgen op nadenkenden toon, terwijl hij aan haar voeten in het gras lag. „Je hebt het alleen maar bedekt met een dikke korst nonsens. Je moet indertijd een aardige jongen geweest zijn, toen je jezelven den naam „Dunny” gaf!”

Zij sprak ernstig ditmaal, en iets in haar toon deed hem opspringen.

„Je bent altijd bezig mij te vernerden,” zei hij verontwaardigd.

„Dat ben ik niet,” antwoordde zij. „Alleen . . . alleen schijnt 't mij zoo vreeselijk jammer dat je al het goede in je zoudt verstikken. Als je een broer van mij was . . .”

„Ik wensch je broer niet te zijn,” barstte hij los met meer gloed dan zij hem tot nu toe had hooren spreken. „Ik geloof dat ik een gek ben, maar . . . ik . . . wil je mijn vrouw worden, Daphne?”

Zij bloosde diep.

„O, neen!” zei ze haastig. „O, neen. Ik kan geen man trouwen, die aan alles en ieder het land heeft en alleen zich-

„IN DE BIOSCOPE”.

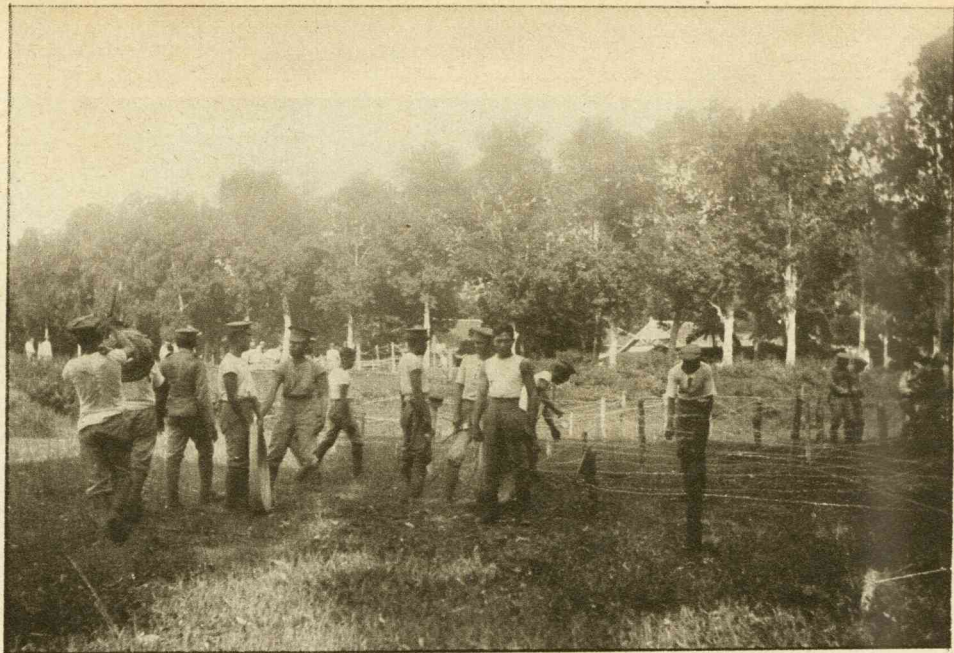
De „Sensatiefilm”, de derde acte uit Henri ter Hall's jongste revue „In de Bioscope”. V.l.n.r. de explicateur — de heer M. van Reede; Mercurius — de heer Buzaen; Jefke — de heer S. Nieuwenhuizen; Roosje — Mevrouw Köhler-van Gelder; Tante Griet — de heer D. Nieuwenhuizen.

EEN PLECHTIG OOGENBLIK.

(foto Hijmans.)

Verleden week had in de Maliebaan te 's-Gravenhage in tegenwoordigheid van talrijke militaire en burgerlijke autoriteiten voor het depôt-bataljon Grenadiers door Jhr. Kapitein H. P. v. d. Mieden van Opmeer de uitreiking der gouden medaille plaats voor 36-jarigen trouwen dienst aan den adjutant H. D. J. Ploeg. Onze foto werd genomen tijdens de voorlezing van de order van H. M. de Koningin, waarbij de onderscheiding werd toegekend.

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.

Op deze pagina reproduceeren wij een vijftal foto's, die ons van bevriende zijde werden toegezonden en die den arbeid van ons leger in Nederlandsch-Indië ter bescherming van onze koloniën illustreeren. Hierboven een tweetal foto's, genomen tijdens de oefeningen in het aanleggen van loopgraven door het 14e Bataljon Infanterie te Buitenzorg, onder leiding van den luitenant-kolonel H. A. Kooy. *Links*: Een overzicht van het terrein, waar de pionierarbeid verricht wordt. *Rechts*: Het aanleggen van de ijzerdraadversperring vóór de loopgravenlinie.

zelden aanbidt. De man, dien ik eens trouwen zal . . . wel, dat moet een *man* zijn. Ik weet niet of je *capabel* bent om nog iets anders te doen dan alles te minachten en door het leven te gaan als een levensmoede."

"Weet je dat niet?" Er kwam een standvastige trek om zijn mond en een ongekend vuur straalde uit zijn oogen. „En als . . . als ik je bewijs, dat ik wat kan . . . ?"

Zij stond nu ook op en keek hem ernstig aan.

„Als," zei ze zacht, „als je mij bewees, dat . . . misschien dan" Ze brak plotseling af en liep haastig naar binnen.

„Zeg, Daphne, je kent dien Brown wel, is 't niet, ze noemen hem altijd Dunny? Die misselijke, geblaseerde kerel, die altijd de wereld inkeek als een zieke snip? Nu, die heeft ontslag genomen uit zijn betrekking en zich als vrijwilliger aangemeld voor het leger in Frankrijk. Wat zeg je daarvan?"

„Kranig!" Daphne keerde zich haastig om; haar stem beefde bij dit enkele woord, doch haar broeder bemerkte dit niet.

„Dat is nu wel het laatste," ging hij voort, „wat ik van dien misselijken ingebeelden kwast zou verwacht hebben. Enfin, 't zal hem in allen geval goed doen. Zijn gezwam maakte mij soms zeeziek! Jammer dat jij geen zuster van hem was, Daph. Je bent de meest onverbiddelijke berenleider voor je beminde broeders," en hij nam haar gelaat tusschen zijn handen en kustte haar hartelijk.

„Wat dacht je wel van dien kerel, toen je met hem kennismaakte?"

„Dat hij door een oordeelkundige behandeling mettertijd wel zou genezen . . ." antwoordde het meisje en lachte zacht voor zich heen.

* * *

De eerste ontmoeting van het kleine Engelsche legertje

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.

Het overdekken van een bomvrije schuilplaats.

met de Deutsche keurtroepen was vreeselijk geweest; ze hadden voor de overmacht terug moeten trekken; weliswaar, doch dat was slechts langzaam geschied; ze waren niet onder den voet gelopen, maar intact gebleven en hadden hun verbinding met hun bondgenooten kunnen handhaven. Het had echter vele bloedige offers geëischt; groot was het aantal doden en gewonden. De doden bleven in Frankrijk, de voor den dienst ongeschikt geworden gewonden kwamen naar Engeland terug en onder hen bevond zich Dunny.

Hij had een moeilijken tijd doorgemaakt en het ergste van alles was, dat hij, de schitterende Dunny, voor zijn leven verminkt was. Wat hielp het eigenlijk, dacht hij, dat zijn wond een gevolg was van een schitterend wapenfeit, dat tal van kameraden het leven had gered? Waarom was hij maar niet gesneuveld? Hij was nu een wrak en Daphne zou nu in hem minder dan ooit een man zien.

In een wanhopige stemming kwam hij te Southampton aan land. Hoe anders had hij zich dit voorgesteld! Hij had gehoopt terug te keeren, als de oorlog voorbij was met roem overladen en minstens als luitenant, en nu werd hij na enkele maanden als onbruikbaar teruggestuurd. Hij schudde moedeloos het hoofd, toen hij zijn bruin vermagerd gelaat in den spiegel weerkaatst zag en het kwam niet in hem op het meisje bericht te sturen, dat hij huiswaarts gekeerd was.

Dat was misschien de dapperste daad van den nieuwen Dunny, want zijn hart hunkerde naar Daphne, zooals het nimmer te voren gedaan had. Hij had evenwel uitgemaakt, dat hij, de invalide, geen recht meer had aanspraken op haar te doen gelden, of op haar gevoel te werken.

„Ik wil niet den gewonden held spelen," mompelde hij. „Ik zal mij er wel door worstelen."

Het waren droevige dagen, die eerste dagen van zijn herstel in zijns vaders huis, waarin hij tevergeefs trachtte de beeltenis van Daphne uit zijn gedachten te bannen.

Op een namiddag dat hij in een gemakkelijken rieten stoel in den tuin zat en triestig voor zich uitstaarde, kwam zijn vader met een verheugde uitdrukking op het gelaat op hem toelopen.

„Ik kom een oude bekende bij je brengen die je verlangt te zien, mijn jongen," zei hij en liep haastig het huis in.

Dunny keek verbaasd op; daar hoorde hij achter zich het geritsel van een japon, en een zachte stem klonk hem als liefelijke muziek in de ooren: „Je komt niet naar mij, en . . . dus . . . moet ik wel bij . . . jou komen!" Dunny wendde aangenaam verrast het hoofd om en keek in de oogen van Daphne. Het waren dezelfde lachende oogen, maar hij zag er nu iets in wat hij er nimmer te voren in gezien had.

„Bij jou . . . komen?" stamelde hij en trachtte op te staan, doch zwakte noodzaakte hem weer te gaan zitten. „Hoe kon ik bij jou komen? Hebben ze je niet verteld, dat . . . dat ze mij daar-ginds leelijk geraakt hebben, jammer genoeg niet doodelijk, en dat ik nu nog maar een wrak ben van wat ik vroeger was?" — „O, ik wist wel, dat dat de reden was," zei ze, terwijl ze naast hem neerknielde, met een gelukkige uitdrukking op haar sprekend gezichtje. — „Ik ken de wonderlijke wendingen van . . . van een jongensziel zoo goed!" Ze keek hem ondeugend aan. „Ik wist dat geen wild paard je naar me toe zou kunnen slepen en daarom vroeg ik aan papa mij bij jou te brengen."

„Nee, je zoudt mij nimmer teruggezien hebben!" stemde hij uitdagend toe. „Ik mag een ezel geweest zijn, natuurlijk, dat was ik; doch ik zou nimmer getracht hebben jou te binden aan een wrak, zooals ik thans ben, daarvoor . . . heb ik je te lief!"

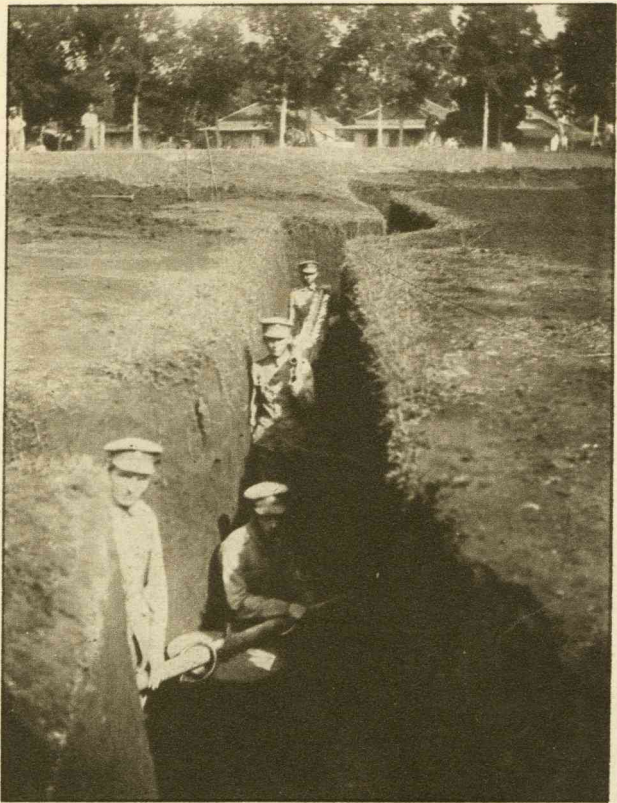
„Ik wist dit allemaal," zei ze, „en daarom ben ik gekomen om mijzelf te binden."

En zijn vermagerde handen in de hare nemende, ging zij voort: „ik weet niets van een wrak . . . ik weet alleen dat je Dunny, bent . . . en . . . en 't is Dunny, dien . . . ik noodig heb."

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.

Een afdeling Europeesche fusiliers in een afwachtingsdekking. Eén man blijft op den uitkijk tegen den aarden wal.

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.

In een „gemeenschapsloopgraaf". De soep en het overige eten wordt naar de in gevecht met den vijand zijnde manschappen in de loopgraven gebracht.

DE NEDERLANDSCHE WINKELWEEK TE ROTTERDAM

Enkele étalages trokken zoozeer de belangstelling, dat politietoezicht voor 't verkeer noodig was.

De enorme verscheidenheid van Nederlandsche voedingsmiddelen, en juist van die, waarvan het publiek een buitenlandsch merk vraagt, werd overtuigend gedemonstreerd door de firma Jesse.

C. C. A. LAST,
Voorzitter Regelingscommissie.

:: De Nederlandsche :: Winkelweek te Rotterdam

Al heeft Rotterdam (zonderling genoeg!) geen afdeling van de vereeniging „Nederlandsch Fabrikaat”, toch wordt er momenteel een Nederlandsche Winkelweek gehouden, die doet zien wat Nederlandsche nijverheid, industrie, fabricage enz., vermogen! De maatschappij van Nijverheid heeft de zaak aangepakt. En goed. De resultaten zijn nog wel niet verbluffend, maar voor haar en hem, die de oogen open zet, toch zeker wel verrassend. Voor haar, d.w.z. de vrouw, de stuwende koopkracht, zeker wel 't meest, want de étalages toonen aan, dat vrijwel alles wat er in 'n huishouding voor gebruik, voor comfort, voor luxe noodig is, in Nederlandsch fabrikaat te krijgen is. Pruiken zoowel als macaroni, tapioca en poppegoed, fijne muiltjes en keukengerei, biscuits, bonbons, petits-fours in 't Ne-

B. VAN DER SLUYS,
Lid Regelingscommissie.

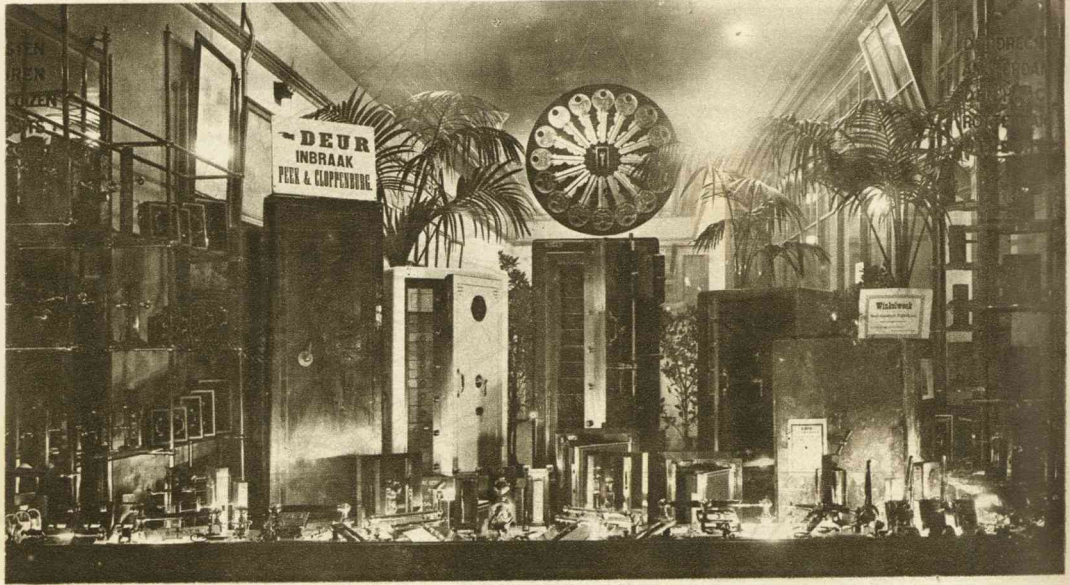
derlandsch even goed als de Franche. Ach ja, in 't Nederlandsch... ging toch eindelijk dat armzalige idee van buitenlandsche voorkeur er eens uit. Hoe veel flinker zou dat zijn, hoeveel meer baat zou onze industrie er bij hebben. Er waren nog winkeliers, die gaarne medegedaan hadden, doch terwille van hun clientele den moed niet hadden hun Nederlandsche waren openlijk voor Nederlandsch te doen doorgaan! Inmiddels waren er 350, die het wél deden en verscheidene hadden dat duidelijk in hun étalages neergelegd. Toch... étalieren schijnt een moeilijke kunst, want bepaalde alle-aandacht-trekkende-étalages waren er niet bij. Wel enkele mooie en fijne, maar een „clou” van Nederlandsche artikelen was er niet. Toch kan de regelingscommissie, bestaande uit de heeren C. C. A. Last B. v. d. Sluis, H. Gogarn en L. Baudet tevreden zijn over hun meer dan omvangrijk voorbereidingswerk.

L. BAUDET,
Secr. Regelingscommissie.

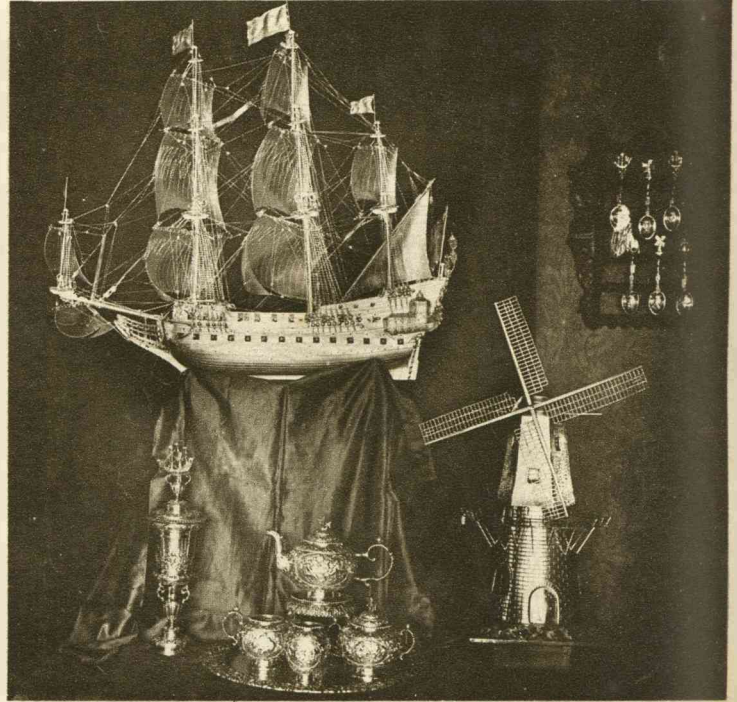
Ook de „humor” ontbrak niet: de buitensluiting van den buitenlandschen minderwaardigen concurrent.

Lips heeft, vooral bij avond, een imponeerende uitstalling van sloten en massieve kasten, w.o. één, die een zwaren brand doorstond, één, waartegen een inbrekers-zuurstofvlam het moest opgeven en één (de witte), die bestemd is voor de juweelen van een Russische Grootvorstin. Behoeft hier nog een aanbeveling gegeven te worden voor Nederlandsch fabrikaat?

Dat we het buiten Fransch linnen en Duitsch katoen kunnen, bewijst de enorme wit-goed étalage van „De Zon”.

Wat Nederlandsche Zilvermeedkunst presteeren kan, liet de Zaanlandsche Zilvermederij zien.